

NASA BOSNA

List građana Bosne i Hercegovine u Holandiji

Broj 10

DVANAEST GODINA TUGE I TRAGANJA ZA ISTINOM I PRAVDOM NAKON GENOCIDA U SREBRENICI

Ambasador Fuda Sabeta

Govor ambasadora BiH Fuada Sabete na trgu Het Plein u Den Hagu 11 juli 2007

Dame i gospodo, dragi moji Bosanci i Hercegovci,

Sve vas pozdravljam. Zelim da urucim moje selame porodicama zrtvava genocida u Srebrenici.

Prije 12 godina u Srebrenici su ubijene hiljade nevinih gradjana. Cijeli svijet se sijeca uzasnih dogadjaja Srebrenice sa najdubljim bolom.

Ovaj poseban moment zahtjeva da damo sve od sebe da se pronadju preostale ubijene osobe. Nasa je duznost da ih dostojanstveno sahranimo.

Ovaj poseban moment trazi da ucinimo sve da se privedu sudu oni koji su odgovorni za

Manifestaciju sjecanja na Srebrenicu i masakr do sada registrovanih 8373 Bosnjaka Podrinja pod nazivom **Nikad zaboraviti – Nooit vergeten** organizuju u Den Hagu dvanaesti put nakon pada ove enklave, koja je bila pod tzv. zastitom UN i holandskog bataljona, bosanske i holandske organizacije Politiek Commite Stari Most, IKV Pax Christi, IZBN, Mladi BiH i Platforma BiH u Holandiji.

zlocine. To znaci privodjenje na sud ratnih zlocinaca, i to ne samo onih odgovornih za Srebrenicu nego i za sve ostale zlocine.

Pusteni su baloni sa imenima 439 identifikovanih zrtava genocida koje su sahranjene ovog dana u Potocarima

Mi sada ocekujemo da se rijeci pretvore u djela. Do danas jos nisu uhapseni cak ni visoki zvanicnici (trojica) optuzeni za rukovodjenje masakrom.

Mi moramo osigurati da se takvi zlocini nikad vise ne ponove i da se pravda potpuno izvrsi kroz rad Medjunarodnog krivicnog suda za bivsu Jugoslaviju.

Ovaj poseban moment trazi da damo sve od sebe da budemo sigurni u individualnu odgovornost. Samo ova vrsta odgovornosti moze nas dovesti do oslobadjanja od kolektivne odgovornosti, sto je u najboljem interesu svih gradjana BiH.

Danas mi moramo govoriti o proslosti. Iznad svega mi to radimo zbog buducnosti. Mi govorimo danas o proslosti da bi onemogućili da se takva strasna proslost opet ponovi Bosni i Hercegovini.

Medjutim, mi moramo uciniti sve da prevazidjemo teske posljedice ove tragicne proslosti, tako da obezbjedimo bolju buducnost ne samo za nas nego i za nasu djecu i buduće generacije.

Nas zajednicki cilj nije samo da pomazemo u zacjeljenju rana prezivjelih ove tragedije nego i u izgradnji mira i postavljanju temelja za dugorocni oporavak i buduci prosperitet. To je minimum koji zasluuje narod Bosne, koji je prezivio takvo jedno uzasno stradanje.

Zato je potrebna promjena naseg stava prema ratnim zlocincima i ratnom zlocinu. Uopste ne postoje opravdanja za ratne zlocine. Niko ne moze da pokusava da koristi tzv. zastitu vitalnog nacionalnog interesa kao opravdanje za ratne zlocine. Izgovor da su i drugi pocinili zlocine takodjer se ne moze koristiti kao opravdanje za cinjenje zlocina. Na isti nacin, zlocinci ne mogu biti tretirani kao nacionalni heroji, posto oni nemaju ni na naciju ni vjeru.

Najvaznije je uspostavljanje povjerenja medju razlicitim narodima i gradjanima Bosne i Hercegovine. Povjerenje se moze graditi samo na bazi istine i pravde. Po ovom pitanju bi medjunarodna zajednica i Holandija mogli biti od izuzetno velike pomoci.

Mi moramo svi zajedno raditi u ovom pravcu, vlada BiH, medjunarodne institucije i organizacije koje postoje ovdje u Den Hagu.

Zasto spominjem Den Hag, Den Hag je glavni grad pravde, Den Hag je domacin Medjunarodnog krivicnog suda za bivsu Jugoslaviju (ICTY), Medjunarodnog krivicnog suda (ICC), Medjunarodnog suda pravde (ICJ) itd.

Bol i tuga za stradalima na licu Sonje Klancevic i njenog supruga Jasmina iz Bratunca

Kao covjek zelim da pomenem veliku pomoc, podrsku, humanitarnu pomoc i sve drugo sto je od pomoci za nas od strane vlade Holandije da prevazidjemo teske posljedice nase tragicne proslosti.

Potrebno je reci da izmedju 40.000 i 50.000 ljudi iz Bosne i Hercegovine uziva gostoprimstvo u Holandiji. Vecinom su sada oni postali gradjani Holandije, dobro integrisani, dok u isto vrijeme ovi ljudi ne zele da zaborave svoje korjene, uzivajuci u obje kulture.

Prema broju stanovnika Holandija je prva zemlja u svijetu sa iznosom pomoci za BiH. Mi smo zaista zahvalni za sve to sto cini.

Ali osjecam duznost da kazem, na ovom mjestu, da nije lahko razumijeti odluku o medaljama za vojnike, koji su proveli jedno vrijeme u Srebrenici.

Medjutim, mi treba da vjerujemo u pravdu. Treba da vjerujemo u pobjedu zivota nad smrti i pobjedu dobra nad zlom. Zlo koje je ucinjeno nece se nikad zaboraviti.

Ali moze li ovo mjesto sluziti kao biljeg nase odlucnosti da se zlo nikad nece ponoviti.

Mi necemo nikad zaboraviti sta se desilo u Srebrenici!

Mi to i ne smijemo zaboraviti.

Zbog toga danas mi treba da govorimo ne samo o proslosti nego takodjer i o buducnosti, prosperitetu, povratku zivota i radosti u Srebrenicu.

Mi necemo odustati sve dok ne zavrismo sa strahotama proslosti, dok ne iznudimo pravdu za mrtve i ne donesemo mir prezivjelima i izgradimo buducnost za nasu djecu.

Ja se nadam da ovo oznacava kamen temeljac na dugom putu od zalosti do mira. Neka ovo bude trenutak naseg posvecivanja tekucoj borbi za istinu, pravdu, pomirenje i oporavak.

Na kraju jos jednom upucujem moje iskreno saucesce porodicama ubijenih u genocidu u Srebrenici.

Nastavljam da se molim za njihovu snagu i strpljenje.

*Ambasada Bosne i Hercegovine
Embassy of Bosnia and Herzegovina*

Den Haag

AGONIJA SREBRENICE JE POCELA ZNATNO PRIJE PADA JULA 1995.
ONA TRAJE I DANAS JULA 2007.

*“Ovdje je sve sumorno, dragi prijatelju. Tesko se je miriti sa ovim
beznadjem i svekolikom bijedom. Pisem i stvaram kao nikad do sada.
Mozda moji stihovi i dodju do tebe jednog dana. Procitaj ih jer ti
znas da sam uvijek uvazavao tvoje misljenje. Moja bolest, zutica, nije
jaca od zelje da se jednog dana sretnemo uz gemist i pjesmu.
Prebrodicu ja ovo sve. Crne oci mi se ne javljaju, ne pisu. Jesam li
to od svih zaboravljen? “*

Insert is pisma prijatelju koje je pisao rahmetli
Nihad Nino Catic, poznati radioreporter u Srebrenici, koncem 1993. godine.

POSEBNI STATUS REGIONU SREBRENICE DA ALI NE U OKVIRU MANJEG ENTITETA

Najnoviji prijedlog posebnog statusa grada Srebrenice bez narusavanja ustavno-pravnog poredka BiH znaci cementiranje Dejtona i trajnu podjelu BiH, sto Srebrenicane i cijelo Podrinje definitivno ostavlja u trajnom mraku i u rukama pocinitelja najveceg genocida u Evropi nakon Drugog svjetskog rata.

Na prihvatanje takve odluke nemaju pravo ni lokalne ni drzavne vlasti. I jedni i drugi, kao i predstavnici pojedinih uticajnih evropskih i svjetskih vlada moraju postovati odluke Medjunarodnog suda pravde iz Haga o pocinjenom genocidu u tom regionu.

GLAVNI IZVJESTAC HOLANDSKOG INSTITUTA ZA RATNU DOKUMENTACIJU TESKO KRIVOTVORI ISTORIJSKE CINJENICE O SREBRENICI

„Borio sam se da moja republika BiH ima suverena prava kao ostale republike a moj bošnjački narod ista prava kao ostalih pet naroda bivše Jugoslavije. Vjerovao sam da se do suverenih i nacionalnih prava jedne republike i jednog naroda može doći demokratskim putem, uz pomoć demokratskog dijela svijeta. U tome sam se prevario, demokratski svijet je pogazio svoja obećanja i svoje zakleteve s kraja Drugog svjetskog rata. U plamenu srpskog fašizma nestajao je bošnjački narod: masovna ubijanja, koncentracioni logori, planska silovanja, sistematske deportacije do uništavanja svih kulturnih, vjerskih ili drugih objekata koji podsjećaju na postojanje jednog naroda.

Fašizam se Evropi ponovo desio. Ja sam u svim tim burnim zbivanjima bio i ostao demokrat i antifašist.”

Pise:

Prof. Besim Ibisevic

Besim Ibisevic, istoricar, član prvog rukovodstva Platforme BiH u Holandiji, predratni predsjednik Skupštine opštine Srebrenica, najpuceniji covjek u sustinu predratnih igara i zbivanja u i oko Srebrenice, napisao je 1999. knjigu **Srebrenica (1987-1992)**, u cijem predgovoru kaze: „**Pisem svoja sjecanja, poslije visegodisnjeg cutanja te dugotrajnih analiziranja dogadjaja u i oko Srebrenice. Pisem poslije potpunog i tragicnog kraha jedne nezrelo vodjene politike koja je vlastiti narod gurnula u smrt.**“

Nizozemski Institut za Ratnu Dokumentaciju (NIOD)

G. Duijzings

Historija i podsjećanje u istočnoj Bosni

Pozadina pada Srebrenice

(ili,

Kako iskriviti historijske činjenice i opravdati naj-veći zločin u Evropi, poslije završetka Drugog svjet-skog rata)

Poslije pada siguronosne zone Srebrenice, 11 jula 1995 godine, nizozemska vlada našla se i sama u neugodnom položaju. Kao što je poznato, u julu 1995., Srbi su okupirali 'siguronosnu zonu' Ujedinjenih naroda i za nekoliko dana na najzvjerskiji način pobili oko 8000 njenih stanovnika. Vojnici Nizozemskog bataljona, s bazom u Potočarima, pasivno su se ponašali ili i sami pomagali razdvajanje muškaraca od žena i deportaciju u smrt. Srbi su iskoristili neodlučnost međunarodne zajednice i pasivnost Nizozemskog bataljona te izvršili najveći masakr u Evropi, nakon završetka Drugog svjetskog rata.

Nizozemska javnost bila je zapanjena srpskim zločinom a s druge strane ponašanje Nizozemskog bataljona u siguronosnoj zoni Srebrenice bilo je nejasno, pa se stoga zahtjevalo provođenje parlamentarne ankete. Kako bi se to izbjeglo donijeta je odluka da izvještaj o Srebrenici napišu historičari a ne političari. Taj ogroman naučnoistraživački posao povjeren je, krajem 1996, Nizozemskom institutu za ratnu dokumentaciju - Amsterdam. Pisanje izvještaja o Srebrenici je povjereno grupi nizozemskih historičara koji su u svom višego-dišnjem radu izvršili terenska i arhivska istraživanja. Tako su historičari dobili zadatak od nizozemske vlade da rekonstruišu događaje u Srebrenici, nekoliko godina prije početka srpske vojne agresije, za

vrijeme agresije, pada i poslije pada sigurnosne zone. Trebalo je, dakle, naučno odgovoriti zbog čega su Srbi po zauzimanju Srebrenice izvršili masovan zločin nad Bošnjacima i zašto se desio najveći zločin u Evropi, poslije završetka Drugog svjetskog rata.

Poslije, skoro, šest godina naučnoistraživačkog rada izvještaj o Srebrenici ugledao je svjetlo dana, aprila 2002. Konkretan rezultat: sedam knjiga i jedan compact disk. Ukupan broj stranica svih knjiga je 8080 a na cd-u se nalazi još 1676. Cjelokupan izvještaj o Srebrenici tako sadrži 9756 stranica teksta.

Ger Duijzings, kulturološki antropolog, radio je kao docent srpskog i hrvatskog studija na Fakultetu slavenskih i istočnoevropskih studija Univerziteta u Londonu. Njegova zadaća je bila da rekonstruiše događaje u Srebrenici nekoliko godina prije početka srpske vojne agresije i prvu ratnu godinu, odnosno, do januara 1993. Rezultat višegodišnjeg rada Ger Duijzings-a je knjiga naslovljena: 'Historija i podsjećanje u istočnoj Bosni pozadina pada Srebrenice'. Ta knjiga trebala je dati naučno obrazloženje zašto se desio masakr nad Bošnjacima, u julu 1995. godine.

Predgovor i zahvalnost

Već u predgovoru knjige zapažamo da nizozemski antropolog koristi termine: Musliman, srpsko-hrvatski jezik (str.7-10). Bošnjaci kao narod postoje preko hiljadu godina. Za vrijeme duge historije zvali su se nekada Bošnjani, nekada Bošnjaci, nekada Bosanci. U konfesionalnom pogledu bili su pagani i bogumili (patareni) a danas su muslimani. U vrijeme srpske okupacije Bosne i Hercego-vine (1918-1990) nacionalno ime Bošnjak bilo je zabranjeno, isto kao i bosanski jezik. Nacionalni identitet Bošnjaka je uporno bio porican i osporavan od strane njihovih komšija, Srba i Hrvata. Poslije neuspjelog pokušaja denacionalizacije Bošnjaka, politika opredjeljivanja-neopredjeljivanja, Srbi su Bošnjacima daro-

vali religijsko ime Musliman (ustavni amandmani 1971 i Ustav iz 1974). Tim vjerskim imenom Srbi su i dalje nastojali da Bošnjake zadrže u okviru konfederalne zajednice. Od 1993 ime Bošnjak je ozvaničeno. U Ustavu BiH, kao i u Dejtonskom ugovoru, službeno ime za najmnogobrojniji narod je Bošnjak. Uporedo s političkom borbom za priznavanje nacionalnog imena vođena je i aktivnost za priznavanje bosanskog jezika. G.Duijzings morao je u svom radu koristiti zvanične termine za jednu naciju i jedan jezik, onako kako taj narod sam sebe i svoj jezik zove a ne kako ih naziva njihov neprijatelj. Nizozemski antropolog se opredjelio za termine velikosrpske propagande. Dalje, u tekstu Predgovora, autor se posebno zahvaljuje trima ženama, istraživačkim pomagačima. Dvije od njih su Srkinje a nacionalnost treće suradnice je nejasna. U popisu korištene literature autor ne navodi nijedno djelo svojih suradnica, pa mi je nejasna njihova pomoć pri pisanju knjige. S druge strane, G.Duijzings je najviše rabio moju knjigu, (Besim Ibišević: Srebrenica 1987-1992, Amsterdam 1999) pa me nigdje ne navodi kao asistenta. Potom autor knjige navodi jedanaest imena ljudi koji su mu pomagali prilikom pisanja. Na toj listi je šest Srba, tri Bošnjaka i dva stranca. Na prvom mjestu je Miralem

Tursinović, manje poznati Bošnjak. Potom autor navodi četiri 'pametne' srpske glave od kojih je bar jednoj (Momčilo Cvjetinović) mjesto u zatvoru Scheveningen. Boban Vasić je bio lojalan Srbin i građanin Srebrenice ali isto tako izvan burnih političkih voda. Momčilo Cvjetinović bio je novinar koji je od Radio Srebrenice napravio političkopropagandnu stanicu Velike Srbije. Bošnjaci su ga stoga podrugljivo nazivali 'četničić' a to sve govori. Kada mu je zabranjen rad, zbog otvorenog negiranja BiH i prosrpske uređivačke politike, sa grupom srpskih terorista učestvovao je u miniranju relejskog odašiljača Radio Srebrenice, na brdu Bojna, u noći 9/10 april 1992. Nekoliko dana prije toga proslavio se sa četničkom bratijom u miniranju TV repetitora na planinskom vrhu Kvarac i tako srebreničku općinu ostavio bez tona i slike. O političkom radu, idejama i djelovanju Cvjetinovića osvrnut ću se u kasnijem dijelu ovog teksta. Milivoje Ivanišević se istakao u političkopropagandnim aktivnostima u vrijeme srpske vojne agresije na općine Srebrenicu, Bratunac i Vlasenicu. Pripada ortodoksnoj grupi srpskih kvazihistoričara koji su ponosno stajali na putu koji im je u krvi krčio njihov veliki vođa Slobodan Milošević. Njegovi su radovi prepuni neistina i falsifikata historijskih činjenica te me čudi da jedan ozbiljan antropolog koristi takvu osobu za pomagača. Marinko Sekulić dopunjuje listu srpskih pomagača pri pisanju ove knjige. Propali student Pravnog fakulteta u Sarajevu uz pomoć srpske bratije uhljebio se u Domu kulture - Srebrenica. Vrlo brzo postao je Boškov novinar (Boško Milovanović - direktor Doma kulture) koji je mumljao na mikrofona, jer je uvijek radio pijan ili polupijan. Sitne intrige i podvale postale su njegova osobenost. Još u komunističko doba zbog malverzacija s bankovnim čekovima odležao je pola godine u tuzlanskom zatvoru. G.Duijzings ostao je slijep i nije htio čuti šta kažu Bošnjaci srebreničke općine : profesori, pravници, ljekari, inženjeri ili drugih zanimanja, koji su i sami bili direktni ili indirektni svjedoci tih burnih godina. Srbi su glavni i mjerodavni izvor informacija dok su Bošnjaci marginalizirani. Autor knjige je morao voditi računa o nacionalnom sastavu općine prije srpske vojne agresije. Bošnjaci su tada tri puta bili brojniji od Srba. Bošnjaci kao suradnici i pomagači pri pisanju knjige morali su biti reprezentativniji i proporcijalno zastupljeni u odnosu na srpsku stranu. Mene je naveo kao pomagača, ali mjesto koje mi daje sve govori. Očito je da su autoru knjige vrjedniji, kao izvor informacije, srpski anonimusi, teroristi, lažovi i kriminalci od bošnjačkih intelektualaca koji se se usudili reći istinu i ne srpskom fašizmu u Srebrenici.

Poglavlje 1 Srbi i Turci - Otomansko nasljedstvo

Knjiga G.Duijzings-a ima sedam poglavlja. Prvo poglavlje nosi naslov: 'Srbi i Turci - otomansko nasljedstvo'. Autor počinje priču o Srebrenici s Prvim srp-skim ustankom uz osvrtanje na Kosovsku bitku i citiranje riječi ratnog zločinca Rataka Mladića prilikom vojnog zauzimanja Srebrenice. Ispod naslova poglavlja je kopija naslovne stranice lokalnih srpskih novina 'Naša riječ' (str.17). Kompletna ekipa 'poštenih Srba' nekadašnje Radio Srebrenice (Boško Milovanović, Momčilo Cvjetinović, Biljana Milovanović i Stevan Milivojević) nastala je svoju ratnohuškačku propagandu u Bratuncu, na stranicama novina 'Naša riječ'. Na naslovnoj stranici pomenutih novina je slika Karađorđa (vođa Prvog srpskog ustanka, 1804. god.) s 'nostalgичnim' pogledom preko Drine i stih iz jedne srpske epske pjesme. U ovom poglavlju autor je uglavnom koristio srpske pisane izvore bez ikakvog kritičkog provjeravanja. Autor marginalizira zločin nad Bošnjacima po srbijanskim gradovima u XIX-om stoljeću. Dobijajući autonomiju od turskog sultana, koju nisu vojno izborili već su je kupovali, Srbi su odmah počeli s nasilnim progonom bošnjačkog stanovništva, koje je bilo većinsko po srbijanskim gradovima. Srbi su pobili jedan dio Bošnjaka, jedan dio protjerali a jedan dio pokrstili. Malobrojni Bošnjaci koji su ostali u Srbiji morali su promijeniti naciju, vjeru i osobna imena. Pred srpskim vlastima morali su izjaviti da su Cigani, da bi tako sačuvali svoju glavu i imovinu. G.Duijzings propušta napomenuti da su Srbi isto ponovili u najnovijoj agresiji na BiH, 1992-1995. Za G.Duijzings-a 'Mlada Bosna' je Socijalistička omladinska organizacija (str. 20). Čudi me ta konstatacija jer u svim udžbenicima historije demokratskih država u svijetu piše da je 'Mlada Bosna' velikosrpska i teroristička organizacija. Srpska epika je imala za cilj da održi visoku srpsku nacionalnu svijest a ono što opisuje najmanje odgovara historijskoj istini. Junačke epske srpske pjesme koje najčešće nemaju nikakve veze s stvarnim događajima bile su neiscrpna inspiracija srpskim nacionalnim vođama. U Prvom poglavlju se četiri puta citiraju : srpska nacionalistička pjesma i tri intervjua sa Srbima. Jedan od intervjua (dio) je sa ratnim zločincem Arkanom koji mudruje ko su Bošnjaci i hvali se koliko su mu preci pobili Turaka. G.Duijzings propušta priliku da kao historičar objasni pojavu i uspon mnogobrojnih 'Arkana' po Srbiji. Izbjegava se reći, zato je bezbroj dokaza, da je zvanična srbijanska vlast pripremila i do u detalje isplanirala zločin nad Bošnjacima u BiH kako bi svojoj nebeskoj naciji poklonili novi životni prostor, nove teritorije. Srbijanski nacionalisti su shvatili da i pored represije na Kosovu oni gube taj teritorij te je ekspanzijom u BiH trebalo namiriti teritorijalne gubitke. Bosna i Hercegovina im je postala obećana zemlja gdje su mogli nekažnjeno ubijati nezaštićeno i za rat nepripremljeno bošnjačko stanovništvo, otimati njihovu imovinu, osnivati koncentracione logore, vršiti masovna silovanja nad Bošnjakinjama, uništavati bošnjačke vjerske objekte ili spomenike kulture i vršiti masovnu deportaciju. Sve se to radilo pod izgovorom zaštite Srba i srpstva. Nažalost, još u vrijeme najvećih bošnjačkih stradanja, mnogi zapadni državni stavili su znak jednakosti između žrtve i agresora, između agresije i odbrane, između života i smrti. Srbija, Crna Gora, JNA i BiH-čki Srbi pripremili su i izvršili vojnu agresiju na bošnjački narod koju su zapadni diplomati definisali kao građanski rat. G.Duijzings služi se, takođe, terminologijom 'građanski rat'. Taj termin bio je i ostao samo izgovor zapadnim diplomatima da ne zaštite nenaoružanu žrtvu od naoružanog agresora. Prema autoru (str.27) na dvije istočnobosanske općine samo su gradovi Srebrenica i Bratunac imali nacionalno mješovito stanovništvo. To jednostavno nije istina. Na srebreničkoj općini bilo je 17 nacionalno mješovitih seoskih ili prigradskih naselja (pogledati: B.Ibišević: Srebrenica 1987-1992, str.XV-XX). Takođe, i na bratunačkoj općini bilo je više nacionalno mješovitih

seoskih ili prigradskih naselja. Na stranici 28 G.Duijzings piše: "Čak za vrijeme najvećeg dijela XX-tog stoljeća, kada je Bosna činila dio Jugoslavije, etnički identitet bosanskih Muslimana bio je nejasan: neki su se izjašnjavali kao Srb, Hrvat ili Jugoslaven, drugi kao Bosanac ili Turčin". Autor knjige ne objašnjava historijske okolnosti koje su uzrokovali da se oni tako izjašnjavaju. On izbjegava priznati da je položaj Bošnjaka, od 1918-1990, bio ispod svakog civilizacijskog nivoa. Oni su bili građani drugog reda, nisu smjeli reći ko su jer im je nacionalno ime bilo zabranjeno. Zaobilazi se činjenica da su u tom periodu Bošnjaci desetkovani (Drugi svjetski rat), proganjani i sumnjičeni. Poslije Drugog svjetskog rata trebali su da se opredjele između Srba i Hrvata a oni su u najvećem broju ostali neopredjeljeni. Svo vrijeme na njih se gledalo kao na vjersku zajednicu bez prava na nacionalno ime. Bošnjaci su i pored tih stradalničkih godina opstali jer su dobro znali šta nisu.

Poglavlje 2 Austro-ugarski period i Prvi svjetski rat

Drugo poglavlje, takođe, počinje citatom Arkana koji se diči osobnom kolekcijom slika srpskih ratnika iz Prvog svjetskog rata (str.35). Velika mudrost, aferim autore! Na stranici 39 je fotografija (kolekcija G.Duijzings) spomen ploče posvećena majoru Kostu Todoroviću i njegovim komitama. Ispod fotografije prenijet je kompletan tekst s kamene ploče. Veoma poetično!

Skandalozno je kako autor glorificira srpske ratne zločince. Major Kosta Todorović, učitelj iz Užica (Srbija), sa grupom srpskih komita poginuo je 27. septembra 1914 na Karačića brdu. Šta su radili učitelj iz Užica i ostali srpski dobrovoljci na srebreničkoj općini 1913. i 1914. godine? Oni su izvršili više terorističkih napada na nenaoružana bošnjačka sela srebreničke i bratunačke općine (tada je postojao samo srebrenički kotar). Major Kosta i njegova bratija pobili su nekoliko stotina Bošnjaka, mahom starijih ljudi, žena i djece. Poslije okupacije Srebrenice i zločina nad Bošnjacima, 1995 godine, Srbi su majoru Kostu Todoroviću i srpskim komitama podigli spomen ploču u gradskom parku. Neutralni historičar, nizozemski antropolog, objavljuje fotografiju srpske fašističke spomen ploče uz tekst. Na stranici 41 i 42 autor opisuje šuckore i navodne njihove zločine. On izbjegava dati objektivnu sliku srebreničke općine, za vrijeme Prvog svjetskog rata. Ne pominju se nigdje zločini srpskih komita, ne pominju se bošnjačka stradanja. Naprotiv, autor prepričava srpsku usmenu epiku koja nejma nikakve veze s stvarnošću. Na srebreničkom kotaru u Prvom svjetskom ratu Srbi nisu stradali, naprotiv, oni su pomagali srpske terorističke upade iz Srbije. Predložio bih objektivnom nizozemskom historičaru da uzme gusle i da spjeva epsku pjesmu o pogibiji učitelja iz Srbije na bosanskome tlu.

Nekoliko riječi o objavljenim fotografijama u knjizi. Autor je objavio sedam fotografija. Prva fotografija je naslovna stranica srpskih ratnohušakačkih novina iz Bratunca 'Naša riječ' s slikom Karađorđa i nostalgичnim pogledom preko Drine (str.17). Fotografija broj dva je spomen ploča iz Srebrenice u čast majora Koste Todorovića i njegovih suboraca, srpskih komita (str.39). Treća fotografija je spomen ploča u Zalazju, u čast srpskih žrtava iz Drugog svjetskog rata (str.71). Naslovna stranica 'Srebreničkih novina' povodom smrti J.B.Tita je četvrta fotografija (str.85). Fotografija srpskog vojvode u četničkoj odori i predsjednika SDS Srebrenice, Gorana Zekića, je peta fotografija (str.167). Na šestoj fotografiji su Naser Orić i grupa boraca Armije BiH (str.173). Najnovije groblje srpskih žrtava u Fakovićima (općina Bratunac) je sedma

fotografija (str.184). Slike sve govore 'neutralni' autore! Gdje su fotografije Bošnjaka i njihovih masovnih stradanja? Gdje su fotografije spaljenih sela, porušenog grada, izgladnjelog bošnjačkog stanovništva i mnogobrojnih stratišta? Gdje su fotografije bošnjačkih mezarja i razbacanih kostiju? Slike 'scena iz pakla' kako ih neki autori nazivaju, koje su obišle i zaprepastile cijeli demokratski svijet, ne nalaze se u tvojoj knjizi. Njima odista nije ni mjesto u knjizi, kakva je tvoja. Fotografija nekoliko boraca Armije BiH sa Naserom Orićem preuzeta je iz kolekcije Zorana Jovanovića. Dakle, samo Srbi imaju fotografije za knjigu dok se Bošnjaci i njihova stradanja jednostavno ignorišu.

G.Duijzings je vrijeme između dva svjetska rata površno opisao. Na stranicama 44 i 45 piše on o srpskom 'revolucionarnom' rješenju agrarnog pitanja u BiH. On ne piše da je to bilo srpsko otimanje zemlje od Bošnjaka pod kontrolom (srpskih) državnih vlasti. Hiljade Bošnjaka je pobijeno, stotine hiljada Bošnjaka je razvlašteno bez ikakve novčane naknade od svog imovinskog posjeda a desetine hiljada Bošnjaka bilo je primorano da se iseli iz zemlje.

Šta je G.Duijzings morao pomenuti u međuratnom razdoblju? To je sljedeće:
 Raspadom Austro-Ugarske Monarhije krajem Prvog svjetskog rata i stvaranjem Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca (01-12-1918) počinje vrijeme srpske vojne okupacije i političke dominacije nad Bosnom i Hercegovinom. Kakva je uloga u velikosrpskoj državnoj tvorevini namijenjena bošnjačkom narodu svjedoče riječi **Stojana Protića, prvog predsjednika vlade Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca. Na pregovorima sa hrvatskom stranom, na Krfu 1917. godine, na pitanje šta će biti s Bosnom Protić samouvjerenio odgovara: "Pustite vi to nama. Mi imamo rješenje za Bosnu...Kad pređe naša vojska Drinu, dat će Turcima dvadeset i četiri sata, pa makar i četrdeset osam, vremena, da se vrate na pradjedovsku vjeru, a što nebi htjelo, to posjeći, kao što smo u svoje vrijeme uradili u Srbiji"**¹. Stvaranjem velikosrpske državne tvorevine Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca "nastavljena je i zaoštrena genocidna politika prema Bošnjacima kao muslimanima, kako u Sandžaku i na Kosovu tako i u Bosni i Hercegovini. Samo na području istočne Hercegovine u prvim godinama po ujedinjenju ubijeno je van suda i zakona preko tri hiljade Bošnjaka, najviše od poznatih bandita Maje Vujovića i Petra Rogana"². **Reisul-ulema Čaušević izjavljuje u februaru 1919. za francuski list Le temps: "hiljade ljudi ubijenih, šest žena spaljenih, 270 sela opljačkano i uništeno, eto bilansa za nas muslimane prilikom svečanog stvaranja Jugoslavije"**³. **U sandžačkom selu Šahovići za jednu noć (9/10. novembar 1924.godine) pobijeno je oko 600 Bošnjaka: djece, žena i odraslih**⁴.

Kada navodi etnički sastav stanovništva u BiH G.Duijzings koristi konstantno srpske izvore (str.46). **Nizozemski antropolog ne piše o srpskom fašističkom planu za teroriziranje te prisilno iseljavanje Bošnjaka i Albanaca iz Kraljevine Jugoslavije. Vasa Čubrilović, nekadašnji član srpske terorističke organizacije 'Mlada Bosna', a potom ugledni srpski historičar obznanio je svoj promemorije 1937. godine u beogradskom Srpskom kulturnom krugu. Bošnjaci su u periodu između dva svjetska rata bili građani drugog reda, njihovim životima i imovinom raspolagali su Srbi a iseljavanje u Tursku su morali dobro platiti. Plan je bio gotov, pogrom nad Bošnjacima je mogao da počne. Početak Drugog svjetskog rata Srbi su dočekali kao dobru priliku da provedu napisane planove svojih akademika.**

Poglavlje 3
Drugi svjetski rat

U opisivanju srebreničko-bratunačkog kraja u Drugom svjetskom ratu nejma ni riječi o stradanju i pokolju bošnjačkog naroda ovih krajeva. Nekoliko bošnjačkih sela potpuno je uništeno a njihovo stanovništvo pobijeno, na primjer, selo Vranj-kovina (općina Bratunac). **Autor čak ne pominje ni holokaust nad Bošnjacima istočne Bosne (Foča, Goražde, Višegrad) i Sandžaka u kojem je desetine hiljada Bošnjaka pobijeno. G.Duijzings ne pominje broj žrtava srebreničke općine i istočne Bosne u Drugom svjetskom ratu, vjerovatno, zato što su Bošnjaci desetostruko više stradali od Srba. Četnici se nikada u istočnoj Bosni nisu borili protiv Nijemaca već su vršili etničko čišćenje (genocid) nad Bošnjacima. Po četničkom planu trebalo je najmanje 20 km od rijeke Drine područje očistiti od bošnjačkog stanovništva.** Bošnjaci srebreničke i bratunačke općine su morali tri puta ('pratež') masovno bježati u Zvornik, da bi se tako spasili od četničkih kama. **Te duge kolone bošnjačkih muhađira, izgladnjelih i preplašenih, četnici su napadali i vršili masakr nad njima. Isti zločin, samo desetostruko veći, Srbi su ponovili 1995. godine nad bošnjačkim stradalnicima Srebrenice.** Antropolog G.Duijzings ne piše o ovome, niti pominje kontinuitet srpskih zločina nad Bošnjacima. Ipak, desilo se ono što on uporno prešućuje.

-
1. M.Grmek, M.Gjidara i N.Šimac: Etničko čišćenje, Zagreb 1993, str.82.
  2. Mustafa Imamović: Historija Bošnjaka, Sarajevo 1998, str.489.
  3. Mustafa Imamović: Historija Bošnjaka, Sarajevo 1998, str.491.
  4. Mustafa Imamović: Historija Bošnjaka, Sarajevo 1998, str.491.

Za G.Duijzings-a su srpski pokolji u Drugom svjetskom ratu i u posljednjoj srpskoj agresiji na BiH (1992-1995) odgovor ili osveta za ono što su Srbima na početku učinili Bošnjaci. Da nije žalosno i neistinito bilo bi smiješno! Bošnjaci nikada nisu prvi počinjali provoditi odmazdu nad srpskim civilnim stanovništvom. Kada su Bošnjaci imali političku ili vojnu premoć u nekom mjestu tu Srbi nisu stradavali. Autor ne pominje desetina primjera spašavanja srpskog stanovništva od strane bošnjačkih uglednika. Bošnjaci Srebrenice spriječili su masakr nad nekoliko hiljada Srba srebreničke općine(1942), za koje su već bile pripremljene jame. Srebrenički ljekar Asim Čemerlić je u Milićima svojim autoritetom kod Nijemaca zaustavio masakr nad Srbima. Mnogo je takvih ili sličnih primjera po cijeloj BiH. Nezavisna Država Hrvatska nije bila u stanju

zaštiti bošnjačko stanovništvo u istočnoj Bosni i zaustaviti srpski masakr. Na molbu Zagreba njemačka komanda za Jugoistok (sjedište u Beogradu) šalje pojačane njemačke trupe u istočnu Bosnu (1942) koje su zarobile i razoružale preko 6000 četnika. O svemu tome G.Duijzings ne piše ili mudro ćuti, svejedno.

Poglavlje 4 Pod komunističkom vlašću

Ovo poglavlje počinje G.Duijzings fotografijom nadgrobne ploče u Zalazju, podignute u čast srpskih žrtava iz Drugog svjetskog rata (str.71). Vjerovatno nejma srpskog groba na srebreničkoj općini da ga nizozemski antropolog nije fotografisao. Desetostruko brojnije bošnjačke žrtve potpuno je zaboravio, marginalizirao ili prećutao. Cinizmu nigdje kraja! Poslije završetka Drugog svjetskog rata Srbi su imali pravo da svakom Srbinu podignu spomenik. Ali Srbi su se osjećali ugroženim jer nisu pored imena žrtvi mogli imenovati od koga su stradali. To je bila jedna od nepravdi prema Srbima, kako mudro zaključuje G.Duijzings (str.72). Bošnjački narod i njegova demokratskocivilizacijska prava se potpuno ignorišu. Bošnjački je narod u Drugom svjetskom ratu, gledano proporcionalno, najviše stradao od svih na području nekadašnje Jugoslavije. Teško je naći i jedan pedelj zemlje u istočnoj Bosni koji nije natopljen bošnjačkom krvlju. Za blizu 100.000 bošnjačkih žrtava nikada i nigdje nije podignut niti ijedan memorijalni spomenik. Rijeka Drina bila je najveća bošnjačka grobnica u Drugom svjetskom ratu. Isto ili slično ponovilo se Bošnjacima i u posljednjoj srpskoj agresiji na BiH (1992-1995). U doba srpskog totalitarno-komunističkog režima Bošnjaci nisu smjeli ni pomenuti svoje žrtve a kamoli imenovati Srbe kao izvršioce zločina.

Kako bi dokazao svoju apriori tezu o ugroženosti Srba u Srebrenici i istočnoj Bosni G.Duijzings prezentira tabelu osam nacionalnih popisa u tri općine: Srebrenica, Bratunac, Vlasenica (str.81). Ispada da su Bošnjaci krivi što su se rađali i što ih Srbi nisu sve pobili u Drugom

svjetskom ratu. Što se nacionalni sastav bošnjačkog stanovništva povećavao a srpskog smanjivao nisu krivi Bošnjaci. Srbi su imali svoju maticu ili rezervnu državu (Srbija) pa su rado tamo emigrirali, najčešće iz ekonomskih razloga. Poslije završetka Drugog svjetskog rata kao što je poznato preko 500.000 Nijemaca iz Vojvodine moralo se prisilno preseliti u Njemačku. Isto ili slično, samo u manjem obimu, zadesilo je Mađare i Rumune iz Vojvodine. U dobro očuvane njemačke kuće i na velike zemljišne posjede pohrlili su 'ugroženi' Srbi i Crnogorci. Tako je i veliki broj Srba, pomenutih općina iz popisa, pošao 'trbuhom za kruhom' u Vojvodinu.

Na teritoriji srebreničke općine bilo je devetnaest mjesnih zajednica. U petnaest mjesnih zajednica, uključujući i grad Srebrenicu, Bošnjaci su imali apsolutnu većinu (preko 50% stanovništva). Ali, uprkos toj činjenici, svega je sedam sjedišta mjesnih zajednica bilo u bošnjačkim a dvanaest u srpskim mjestima. Isti brojevi odnos bio je i u nazivima mjesnih zajednica. Ista politika bila je i za vrijeme izgradnje osmogodišnjih ili četvororazrednih osnovnih škola na srebreničkoj općini. Školske zgrade su najčešće građene po srpskim selima ili zaseocima, tako da se veliki broj bošnjačke djece nije ni školovao zbog velike udaljenosti od njihovih sela. Poslije završetka Drugog svjetskog rata u novo-otvorene ili izgrađene škole dovođeni su kadrovi iz Srbije i Crne Gore. Po uhodanoj komunističkoj liniji srpski i crnogorski učitelji su vrlo brzo dobijali stanove i druge općinske funkcije u gradu. Naravno, G.Duijzings to ne zna ili neće da zna.

Osam najznačajnijih općinskih funkcija djelilo se, prema G.Duijzings-u, u pro-porcionalnom odnosu: pet Bošnjacima a tri Srbima (str. 82). To jednostavno nije istina, najznačajnije općinske funkcije dijelile su se, do 1990., u paritetnom odnosu: pola Bošnjacima a pola Srbima. U mnogim srebreničkim preduzećima a pogotovo osnovnim školama Srbi su držali najveći broj visokih funkcija ili radnih mjesta. (vidi: Besim Ibišević: Srebrenica 1987-1992, Amsterdam 1999).

Priznavanje Bošnjaka kao posebne nacije sedamdesetih godina, pod vjerskim imenom Muslimani, uzrokovalo je nove zategnutosti u međunacionalnim odno-sima konkludira G.Duijzings (str. 83). Ispada, po njemu, da Bošnjacima nije trebalo nikada ni priznati pravo na posebnu nacionalnoreligijsku osobenost jer su tim aktom Bošnjaci dobili nacionalno samopouzdanje a Srbi nacionalni strah. Izgradnja džamija sedamdesetih godina na srebreničkoj općini, prema G.Duijzings-u, uzrokovala je širenje straha kod Srba (str. 83). Bošnjaci su gradili džamije iz vjerskih potreba i svojim novcem. Oni su imali historijsku i moralnu obavezu popraviti vjerske objekte koje su Srbi porušili ili oskrnavili. Međutim, u posljednjih dvije stotine godina, Bošnjaci nisu nikada uspjeli izgra-diti ili obnoviti sakralnih objekata koliko su Srbi uništavali. I u posljednjoj srpsko-crnogorskoj vojnoj agresiji preko dvadeset džamija srebreničke općine srušeno je s zemljom. Ponovna izgradnja jedne ili dvije džamije na srebreničkoj općini, uz pristanak srpskih vlasti, vjerovatno će ponovo ugroziti Srbe. Svojevremeno nacionalno svjesnim srpskim historičarima G.Duijzings piše o izgra-dnji džamija sedamdesetih godina na srebreničkoj općini, dok rušenje istih zapisuje na margini svoje knjige. To sve govori. Bošnjaci, njihova historija, tradicija, kultura i vjera su marginalizirani. Poslije genocida Bošnjaci moraju preživljavati najnoviji historiciid i kulturocid od strane 'neutralnog' antropologa.

Za G.Duijzings-a ja (Besim Ibišević) sam bošnjački nacionalist, jedan od onih koje je SDB pratila nekoliko godina a koji su kasnije postali poznati aktivisti SDA i nacionalne vođe svog naroda (str.89). G.Duijzings je ponovo pohlepao lončiče, zamijenio žrtvu i agresora, pomiješao fašizam i demokraciju. Po njemu je srbofilska Jugoslavija i represivni komunizam nešto pozitivno. On neće da prizna da je Jugoslavija stvorena (1918.godine) srpskom vojnom okupacijom i da nije nikada bila priznata (referendum) od strane naroda koji su je činili. G.Duijzings bi morao znati da je ideologija komunizma, pored fašizma, najveće zlo dvadesetog stoljeća. Žrtve komunizma su poznate i one se broje na milione. Istina je da sam bio antijugoslavenski i antikomunistički raspoložen te da sam tako djelovao. To sam radio iz najdubljih osjećaja za pravdu i demokraciju, ponosim se time. Bio sam jedan od prvih u svome kraju i među svome narodu koji je predosjetio zlo koje se valja iz susjedne republike. Pokušao sam upozoriti svoj narod, neki su me razumjeli a neki nisu. Oni koji nisu davno su se pokajali jer su kasnije uvidjeli svoje zablude ili dalekovidnost mojih razmišljanja. Borio sam se da moja republika BiH ima suverena prava kao ostale republike a moj bošnjački narod ista prava kao ostalih pet naroda bivše Jugoslavije. Vjerovao sam da se do suverenih i nacionalnih prava jedne republike i jednog naroda može doći demokratskim putem, uz pomoć demokratskog dijela svijeta. U tome sam se prevario, demokratski svijet je pogazio svoja obećanja i svoje zakletove s kraja Drugog svjetskog rata. U plamenu srpskog fašizma nestajao je bošnjački narod: masovna ubijanja, koncentracioni logori, planska silovanja, sistematske deportacije do uništavanja svih kulturnih, vjerskih ili drugih objekata koji podsjećaju na postojanje jednog naroda. Fašizam se Evropi ponovo desio. Ja sam u svim tim burnim zbivanjima bio i ostao demokrat i antifašist. Ponosim se time, 'neutralni' antropolože!

O srbijanskoj medijskoj i policijskosigurnosnoj agresiji na općine Srebrenica i Bratunac, uoči srpsko-crnogorske vojne agresije na BiH, pogledati: Besim Ibišević, Srebrenica 1987-1992, Amsterdam 1999. G.Duijzings o ovoj temi piše na svoj način: gdje treba da detaljiše on uopćava, gdje treba dati kritički sud o jednom procesu on pokušava da strane izjednači bez ikakvog historiografskog provjeravanja činjenica (str.92-100).

Poglavlje 5 Preuzimanje vlasti od strane nacionalista

Podnaslov ispod Poglavlja 5 (str.101) je najbolji dokaz o tendencionalnom izje-dnačavanju agresora i žrtve, okupacije i patriotske borbe za slobodu, između

represije i osnovnih civilizacijskodemokratskih prava. Poslije prvih demokrat-skih izbora u BiH, 1990.godine, na vlast nisu došli Bošnjaci nacionalisti već progresivnodemokratske bošnjačke struje koje su htjele demokratskim putem voditi borbu za ravnopravnost svoje republike i nacije u odnosu na ostale.

Poglavlje počinje citiranjem riječi srpskog ratnog zločinca Radovana Karadžića (str.101). Po njemu, Evropa će Srbima jednog dana biti zahvalana: "...jer su se borili za kršćanske vrijednosti i kršćansku kulturu..." Srbi su se borili za bošnja-čke kuće, za bošnjačku zemlju, za bošnjačka sela i gradove a istovremeno su vršili propagandu da je u BiH vjerski rat kako bi dobili naklonost kršćanske Evrope. Autor ove knjige citira riječi ratnog zločinca ali je malo čudno što ih ne komentira. Riječi srpskog ratnog zločinca odgovaraju vremenju i vokabularu iz

Srednjeg vijeka. Gdje god stigne G.Duijzings citira 'velike misli' srpskih ratnih zločinaca o religijskom ratu u BiH. Autor i ne pokušava demantirati neistinitost takvih fašističkih trabunjanja. Slučaj po slučaj postaje pravilo.

U istočnoj Bosni i Sandžaku bila su najveća stradanja bošnjačkog naroda u Drugom svjetskom ratu zato je Stranka demokratske akcije (SDA) dočekivana kao oslobodioc. SDA je doživljavana kao nada za konačnu nacionalnu slobodu i kao kraj poniženjima kojima je bošnjački narod do tada bio izložen. Bio je to opći svebošnjački pokret za slobodom, koji je vodila SDA.

Sadik Begić bio je direktor Tvornice stolica 'Zeleni Jadar' a ne ljekar, kako piše G.Duijzings (str.105). Predsjednik Srpske demokratske stranke u Srebrenici (SDS) Goran Zekić je za G.Duijzings-a: "...jedan umjereni čovjek, koji je kako kod Srba tako i kod Muslimana bio respektovan..." (str.105). Skandalozno! Zekić je bio čovjek koji je osnovao SDS u Srebrenici. Godinu dana prije toga organizirao je desetočlanu grupu srebreničkih četnika i vršio tajne vojne vježbe po šumama oko srpskih sela. Prvu pošiljku oružja i uniformi iz Beograda on je primio, za sebe i ljude koje je organizirao. Ta prva srpska teroristička grupa bila je otkrivena ali im se nije sudilo iz političkih razloga, jer bi to navodno još više podiglo političke tenzije. Predsjednik SDS bio je desna ruka Radovana Karadžića i njegov vojvoda za istočnu Bosnu. Zekić se osobno često volio pohvaliti da je po rangu peti čovjek u SDS Bosne i Hercegovine. To je čovjek koji je zajednio sa Miroslavom Deronjićem iz Bratunca pripremao holokaust nad Bošnjacima ovih dviju istočnobosanskih općina. Nije mi poznato da ga je ijedan Bošnjak srebreničke općine poštovao. Naprotiv, godinama se šaputalo a potom otvoreno govorilo da je Zekić najopasniji Srbin na općini i da će zlo donijeti. U januaru 1992 Zekić je izabran za člana Izvrsnog odbora Srpske Autonomne Regije 'Birač'. U toj secesionističkoj vladi njemu je pripao resor sekretara za društvene djelatnosti i upravu'. Srpsku Autonomnu Regiju 'Birač' činile su sljedeće općine: Srebrenica, Bratunac, Vlasenica, Šekovići, Zvornik, Kladanj i Kalesija. U vrijeme prvog pada Srebrenice (18. april - 8. maj 1992) on je odgo-voran za stotine bošnjačkih žrtava koji su stradali po njegovom nalogu te pljačku i paljevinu stotina kuća. Jednom riječju Zekić je bio ideolog SDS Srebrenice i najodgovorniji čovjek za zločine koji su se desili do njegove smrti (8. maj 1992). Da je živ vjerovatno bi u zatvoru Scheveningen pravio društvo svom stranačkom kolegi Miroslavu Deronjiću iz Bratunca.

Podpredsjednik SDS Srebrenice Miodrag Jokić (Žmigo) i podpredsjednik Skupštine općine Srebrenica Milenko Čanić bili su odista srpski nacionalisti, rezonuje G.Duijzings (str.105). Ali autor knjige zaboravlja da podsjeti da ova dvojica ljudi nisu ništa govorili niti djelovali bez odobrenja Gorana Zekića. Da je to tako znam iz vešegodišnjeg iskustva i poznavanja ovih ljudi. Jednom prili-kom je Zekić objašnjavao kako on kao predsjednik SDS ne može svašta izjaviti ali tu je Miodrag Jokić (Žmigo): 'Moja desna ruka i najveći srpski jastreb'. Njih dvojica su od nastanka SDS bili nerazdvojni. Milenko Čanić, treći čovjek srebreničke SDS, bio je lokalni srpski vođa u Podrinju, odnosno u skeljanskom području. On je takođe slijepo poštovao i izvršavao zamisli Zekića, čelnika Stranke. Ako bi politička situacija u Skeljanim izmakla kontroli Zekić se pravdao pred bošnjačkom stranom da ga tamo Srbi ne slušaju. Puno je dokaza za neiskrenost i laži Zekića pa je bilo, manje više, svima poznato da je on jedno govorio a suprotno radio. Da ne bih gubio vrijeme i prostor o svemu tome pogledati: Besim Ibišević, Srebrenica 1987-1992, Amsterdam 1999. Osobnu opasku autora knjige o meni kao

neutralnom historičaru ne bih komentirao već bih preporučio da to što kaže i dokaže. Istina će sigurno pobijediti i ovaj nasrtaj G.Duijzings-a na falsifikovanje u opisivanju događaja koji su se desili.

Fahrudin Salihović (Bijeli) aktivista SDA iz Skeljana poginuo je u januaru 1993 godine. G.Duijzings ga je očito u svojoj knjizi zamijenio za drugog Fahrudina Salihovića iz Potočara, koji je jedno vrijeme bio predsjednik Ratnog predsjedništva Skupštine općine Srebrenica (str. 110).

Na prvim demokratskim izborima u BiH (18-11-1990) bošnjački birači nisu bacali pripremljene kopije glasačkih listića u kutije, koje su im podijelili aktivisti SDA (str. 112-113). G.Duijzings po stoti put pravi grješke u prepričavanju iz moje knjige. Samo su se originalni listići mogli ubaciti u glasačke kutije a SDA aktivisti su potencijalnim glasačima podijelili kopije glasačkih listića. Te kopije su poslužile ljudima samo da ne pogriješe prilikom glasanja jer je samo glasanje za mnoge od njih bilo previše složeno i komplicirano. Dilema

nije bila za koga će oni glasati već samo strah da ne izgubimo dosta glasova zbog složenosti izbora. Ne vidim ništa loše u tome što smo ljudima objašnjavali tehniku glasanja a koristili se kopijama glasačkih listića da bi im bilo još jasnije. Sam čin glasanja bio je tajan.

Dogovor tri nacionalne stranke na republičkom nivou je bio da se vlast po općinama dijeli proporcionalno broju osvojenih glasova te da se ostali isključe iz podjele. U Srebrenici je poslije izbora situacija bila jasna: SDA trebala je dobiti 75% a SDS 25% općinskih i javnih funkcija. Čelnik SDS Srebrenice složio se s rezultatima novembarskih izbora ali poslije nekoliko dana promijenio je svoje mišljenje i tražio podjelu vlasti prema paritetnom odnosu: 50% prema 50%. G.Duijzings opet (svjesno) griješi u prepisivanju pa navodi da su Srbi tražili tri od osam općinskih funkcija, shodno postojećem komunističkom Statutu SO Srebrenica (str. 114-115). Utisak svih nas je bio da se sa Srbima Srebrenice manipuliralo i upravljalo na daljinski način iz Sarajeva. Vjerovatno je Zekić dobio instrukcije od svog stranačkog šefa Karadžića kako da što više zaoštiri političku situaciju u Srebrenici.

Pošto je općinski aparat bio neefikasan i preglomazan iskoristili smo Zakon o prijevremenom penzionisanju te smo na taj način oko četrdeset radnika poslali u mirovinu. G.Duijzings nastavlja pedantno svoj posao (falsifikovanje historije) te tvrdi (str.120) da je najveći broj

prijevrjemenom penzionisanih radnika bio srpske nacionalnosti. Kao i obično do sada, istina je dijametralno suprotna. Najveći broj umirovljenih radnika Skupštine općine Srebrenica bio je bošnjačke nacionalnosti. Direktori škola, Doma zdravlja i drugi preduzeća nisu bili općin-ski radnici niti ih je SDA smjenjivala (str. 120). Prema rezultatima prvih demo-kratskih izbora u BiH te stranačkom dogovoru o podjeli javnih funkcija, direktorska mjesta osnovnih škola i drugih javnih preduzeća dijelila su se u proporcionalnom odnosu: tri prema jedan (u bošnjačku korist). S druge strane autor ne pominje masovno otpuštanje radnika bošnjačke nacionalnosti s srebreničke općine koji su bili zaposleni po srbijanskim preduzećima. Veselina Stevanovića, općinskog funkcionera, nije otjerao s radnog mjesta (str. 120) Ibran Mustafić (predsjednik Izvršnog odbora SO Srebrenica) već Miodrag Jokić Žmigo (podpredsjednik SDS Srebrenica), toj sceni sam osobno prisustvovao. Liješće je jedno srpsko selo pored Skelana, kako piše G.Duijzings (str. 120). Još jedna notorna neistina. Liješće je bilo nacionalno mješovito mjesto, koje je činilo nekoliko zaselaka. Samo selo Liješće bilo je bošnjačko dok je jedan zaseok (Katanići) bio naseljen Srbima. U fusnoti (str. 123) autor je jedan redakcijski naslov mogao pisma ('Ljiljan') 'Nisam pobjegao...' preveo na čisti srpski jezik 'Nisam pobjegao...' Još jedno ignorisanje činjenice o postojanju bosanskoga jezika ili još jedan pokušaj lingvističkog srbiziranja od strane posrbljenog autora. Što se tiče nerazjašnjenog ubistva Hameda Salihovića (Sade) (načelnik Stanice javne bezbjednosti Srebrenica) u maju 1995. izjavio sam da to odgovarajuće službe u BiH trebaju rasvijetliti. Ibran Mustafić je, vjerovatno, osoba koja o tome može najviše reći, pošto je bio u društvu Hameda te i sam ranjen u tom napadu. Mojoj izjavi autor daje drugačiji smjer (str. 123). Autor piše da su Bošnjaci u ljeto 1991. godine išli dobrovoljno u Hrvatsku da se bore za njenu odbranu (str. 123). Još jedna neistina G.Duijzings-a. Vojnici bošnjačke nacionalnosti s srebreničke općine, koji su se u ljeto 1991. godine zatekli u JNA, masovno su dezertirali. U tome je velika zasluga SDA. JNA je veoma brzo prebacivala vojnike bošnjačke nacionalnosti na službi u drugim republikama na hrvatsko ratište, kako bi ih što više izginulo. Na srebreničku općinu stiglo je šest sanduka s leševima vojnika bošnjačke nacionalnosti, u toku 1991. S druge strane, Srbi sa srebreničke općine su tajno i dobrovoljno odlazili na hrvatsko ratište kako bi se dokopali srpske junačke slave i hrvatske materijalne imovine.

Teroristički napad, kod srpskog sela Kravice, na četvoricu bošnjačkih mladića u putničkom autu desio se u noći 3/4 septembar 1991. a ne 1993. godine (str. 128). G.Duijzings zna da iza toga terorističkog napada nije stajala SDS. Još jedan dokaz slijepog prihvatanja za istinu srpske strane i potpunog negiranja bošnjačke. Iza dvostrukog ubistva kod Kravice stoji SDS Bosne i Hercegovine. To je davno dokazano i dokumentirano, ali je problem autora što konstantno marginalizira i neprihvata bošnjačku stranu kao relevantan izvor informacija. Po G.Duijzings-u žrtvi se ne može vjerovati jer ona nije neutralna. 'Neutralni' autor ne pominje da se u Kravici viorila srbijanska zastava, od samog formiranja SDS Bratunca. On to i ne pominje a kamoli da komentira, šta to praktično znači. Nezir Muratović, načelnik Javne bezbjednosti Bratunac, dao je ostavku isti dan (04-09-1991) na zahtjev Envera Šarića (načelnik Centra službi bezbjednosti) iz Tuzle a ne dva dana kasnije (str. 129). Orahova stabla su se prodavala za par stotina njemačkih maraka a ne za par DM (str. 130).

G.Duijzings piše da je u novembru 1991 zaustavljen rad Radio Srebrenice, zbog toga što su u njoj radili Srbi. U Radio Srebrenici radila su četiri Srbina i jedan Bošnjak (tonski majstor). Na čelu Radio Srebrenice bio je Boško Milovanović, peti Srbin. Ta stanica pod uredništvom Momčila Cvjetinovića vodila je otvorenu prosrpsku i prosrbijsku politiku negirajući Bošnjake i

suverenost njihove Republike. Radio Srebrenica prestala je s emitiranjem programa polovinom januara 1992. a ne u novembru 1991 (str.133). Taj podatak je autoru proslijedio Momčilo Cvjetinović i on ga uzima zdravo za gotovo. Moj podatak o datumu zatvaranja Radio Srebrenice autor napominje u fusnoti. Još jedan prilog dokazu kako G.Duijzings preuzima za istinito što god Srbi kažu. Osobno sam vodio dnevnik a imam i svježe sjećanje o tim događajima, kada tvrdim da je Radio Srebrenica zatvorena polovinom januara 1992. Početkom januara 1992. u Sre-brenici je boravila delegacija posmatračke misije Evropske Zajednice koju su pratili, između ostalih, i novinari Radio Srebrenice. Neposrjedan povod za zaustavljanje emitiranja programa Radio Srebrenice bio je intervju Cvjetinovića sa predsjednikom SDS Srebrenice (9. januar 1992) o značaju srpskog sece-sionističkog referendumu. Nekoliko dana uoči srpskog ilegalnog referendumu Zekić je četnikovao na talasima Radio Srebrenice o otcjepljenju od BiH te formiranju srpskih autonomnih oblasti. Dakle, Radio Srebrenica je u prvoj polovini januara 1992.godine emitirala svoj program. Sa predstavnicima SDA i SDS boravio sam u srpskom selu Podravanju, 30. januara 1992., kako bi pokušali razriješiti tešku političku situaciju. Radnici srpske nacionalnosti iz tog sela pokrali su teške mašine DP 'Boksit' i tako zaustavili njegov rad. Momčilo Cvjetinović je došao na taj sastanak samoinicijativno. Pitao sam ga zbog čega će on na sastanku kada Radio Srebrenica ne emituje program a on je uzvratilo da radi za druge srbijanske radio stanice i novine te da će njima poslati priloge. Na tom sastanku je mali čovjek i još manji novinar pozvao prisutne srpske seljake i radnike da me bukvalno linčuju jer sam : "glavni ideolog SDA i nosioc antisrpske politike u Srebrenici". Za objektivniju i detaljniju sliku o razlozima i uzrocima zaustavljanja emitiranja programa Radio Srebrenice pogledati : Besim Ibišević, Srebrenica 1987-1992, Amsterdam 1999.

Podpredsjednik SDS Miodrag Jokić (Žmigo) je 6. aprila 1992. vraćao učenike srpske nacionalnosti iz osnovne i srednje škole u Srebrenici, plašeći ih pričama o klanju za bajram. Ista paranoidna osoba bila je mjesecima opsjednuta slanjem ratnohušakačkih obavijesti u srpsku ratnopropropagandnu mašinjeriju. Samo dan ranije (05-04-1991) zajedno sa Ibranom Mustafićem obilazio je Miodrag bošnjačko selo Trubare i umirivao ljude da neće biti rata. Ispreplašenim Bošnjacima tog mjesta obećao je on osobno donijeti šest pušaka, kako bi se mogli odbraniti od eventualnih napadača. Čim se vratio iz Trubara u grad pozvao je on Srbe da bježe u Srbiju, da ih Bošnjaci ne bi pokrali za svoj vjerski blagdan. Jokić je bio psihički nestabilna i paranoidna osoba kome nisu ni Srbi vjerovali a kamoli Bošnjaci. Zekić ga je zadržavao na visokoj stranačkoj funkciji zato što je sma-trao da : "svaka politička stranka treba imati po jednog jastreba". Dobrovoljno protjerani Srbin nije mogao čak ni svoju suprugu ubijediti da napusti Srebrenicu. Poslije bijega svog muža Miodragova žena je sasvim normalno boravila i živila u Srebrenici još desetak dana. Od onoga što Miodrag izjavljuje za beogradske novine a citira G.Duijzings jednostavno ništa nije istina (str.136). S druge strane istina je bila da Srbi treba da počnu ustanak 6. aprila 1992. ako BiH bude priznata kao nezavisna država od strane Evropske Zajednice. U toj činjenici krije se pravi uzrok odlaska Srba iz Srebrenice.

Poglavlje 6 Rat u istočnoj Bosni

Podnaslov poglavlja (str.139) dokazuje kontinuirano izjednačavanje agresora i žrtve. U istočnoj Bosni nije bio rat već masovno ubijanje i progon bošnjačkog naroda od strane dobro

naoružanih i opremljenih Srba i Crnogoraca. Poglavlje šest autor započinje citatima dvojice Srba (str.139) : Dobrisava Kočevića (neka-dašnji srebrenički komunistički funkcioner) i svog ljubimca Željka Ražnjatovića 'Arkana' (ratnog zločinca). Za G.Duijzingsa Bošnjaci vjerovatno nejmaju što izjaviti.

U Bijeljini nisu bile teške borbe (str.139) već masakr nad nezaštićenim i nenaoružanim bošnjačkim narodom. Pokolj su izvršile srpske paravojne jedinice naoružane i potpomognute od strane JNA.

Na str.148 autor citira mudre riječi srpskog ratnog zločinca Miroslava Deronjića, koji je najodgovorniji za pokolje bošnjačkog naroda Bratunca i Srebrenice. Preporučio bih autoru da svog ljubimca posjeti u zatvoru Scheveningen te da preuzme još koji pametni citat. Kada je riječ o citatima u tekstu 'neutralni' autor citira Srbe 29 puta a Bošnjake 2 puta. Brojevi sve govore, neutralno nejma šta !

Predsjednik SDS Srebrenice je za autora (opet) umjereni političar (str.155). Skandalozno! Autor se očito izgubio u vremenu i prostoru. Koliko je Radovan Karadžić umjeren političar toliko je isto i Goran Zekić. Bošnjaci Srebrenice su uoči srpske vojne agresije bili potpuno nespremni za rat. Oni rat nisu željeli, htjeli su da normalno žive, rade i ostanu u svojim kućama. Dana 14.aprila 1992. u srebreničkom Domu kulture su okupljeni Bošnjaci odista aplaudirali Zekiću, ali to nije dokaz da je on umjeren i poštovan. Bio je to očajnički pokušaj potencijalne žrtve da politički omekša svog dželata. Obični ljudi su mi jedno-stavno govorili 'krmka treba niz dlaku', odnosno, da znaju da je Zekić najveći srpski ekstremist i da im je zlo pripremio. U danima iščekivanja ulaska srpskih paravojnih formacija u nezaštićeni i skoro prazan grad Zekić je bio osoba u čijim je rukama bila sudbina preostalih ljudi. Kako je to on uradio, za vrijeme prve srpske vojne okupacije Srebrenice (18. april - 08 maj 1992) to sam već ranije opisao. Naivni Bošnjaci su mislili da će političkim i teritorijalnim ustupcima odobrovoljiti Zekića te da će time izbjeći pripremljeni masakr.

'Neutralni' antropolog pokušava kroz cijelu knjigu Srbe, njihova djela i zločince politički rehabilitirati.

Svjesno ili nesvjesno autor opet pogrešno prepisuje iz moje knjige. Na posljednjim stranačkim pregovorima u Bratuncu (17-04-1992) Goran Zekić je bio prekinut u govoru od strane Miroslava Deronjića a ne Miodraga Jokića (str.158).

Na kratkom sastanku u općinskoj zgradi Srebrenica (17-04-1992) između preostale male grupe općinskih funkcionera bošnjačke nacionalnosti Hakija Meholjić i Hamed Efendić nisu bili prisutni (str.158).

Poglavlje 7 Nastanak muslimanske enklave Srebrenica

Ispod naslova poglavlja je fotografija Gorana Zekića, predsjednika SDS Srebrenica (str.167). Na slici je srpski čelnik u četničkoj odori s pištoljem za pojasom i zapuštenom crnom bradom. Autor izgleda boluje od srpskih fotografija i srpskih citata. Čudi me da se autor nije zapitao šta

će to 'umjereni' političar u vojnoj uniformi i pištoljem raditi? Na koga će pucati? Čovjek koji prvi s srebreničke općine staje iza političkih ideja Radovana Karadžića je za autora 'umjereni' političar. Volio bih vidjeti metar kojim autor mjeri političku umjerenost ili ekstremizam. Zajedno sa Miroslavom Deronjićem čelnik srebreničkih Srba idejno je pripremao genocid nad Bošnjacima Srebrenice i Bratunca. Brojem bošnjačkih glava trebali su dokazati svoje srpstvo i primat kod vožda s Pala. U svakom slučaju čelnik srebreničkih Srba bio je minorna i marginalna osoba koja ne zaslužuje toliki prostor a kamoli fotografije u knjizi, koja pretendira da bude objektivna i neutralna.

Podnaslov poglavlja je 'Smrt Gorana Zekića' (str.167). G.Duijzings ponovo glorificira i oplakuje preranu smrt predsjednika SDS. Bilo bi mnogo poštenije i objektivnije da je podnaslov naslovljen: 'Ubijanje i deportacija Bošnjaka'. To što Zekić izjavljuje za TV Novi Sad, poslije prvog pada Srebrenice, je dio srpske političke propagande (str.168). I ostali općinski čelnici SDS poslije okupiranja bosanskih gradova pozivali bi Bošnjake da se vrate kako bi mogli da naprave što veći pokolj. Čelnik srebreničkih Srba pozivao je Bošnjake da se vrate u grad iz genocidnih a ne humanitarnih razloga. Tačno je da su pojedini izbjegli Bošnjaci telefonirali predsjedniku SDS Srebrenice (za vrijeme prvog pada Srebrenice:18 april-08 maj 1992) ali to nije dokaz njegove umjerenosti već strah običnih ljudi za kuće i imovinu koju su morali ostaviti (str.168). U cijeloj BiH su pojedini Bošnjaci u prvim danima srpske okupacije zvali čelnike iz SDS moleći ih da im sačuvaju imovinu. Dakle, da je u tim danima na mjestu Zekića bio bilo koji drugi Srbin pojedinci bi mu telefonirali i molili da im se sačuva materijalni posjed, koji su iza sebe ostavili. Bošnjački strah autor je pretvorio u bošnjački respekt prema srpskom ekstremisti i ideologu zločina. Da je kojim slučajem autor opisivao događaje u Srebrenici do kraja srpske vojne agresije, vjerovatno, bi i životni strah Bošnjaka u Potočarima pretvorio u respekt prema ratnom zločincu Ratku Mladiću kome su aplaudirali jer ih je tješio da im se neće ništa dogoditi. Šta se tim ljudima kasnije desilo to je, manje više, svima poznato.

Autor prenosi u svoju knjigu iz srpskih ratnpropagandnih novina 'kartu popaljenih i razorenih srpskih naselja' (str.178). Ispada da su mjesta s većinskim bošnjačkim stanovništvom srpska te da su Bošnjaci palili i razarali svoja naselja. Gdje je autore, karta bošnjačkih opustošenih i popaljenih mjesta srebreničke i bratunačke općine? Stotine bošnjačkih sela i zaselaka je sistematski ispražnjeno, opljačkano i popaljeno. G.Duijzings kroz cijelu knjigu pokušava izjednačiti srpsku vojnu agresiju i bošnjačku borbu za životni opstanak, planirani srpski državni terorizam i pojedinačne bošnjačke ekscesne slučajeve. Bošnjački pojedinačni ekscesni slučajeve se ne mogu i ne smiju izjednačavati s planiranom genocidnom politikom srpskih državnih vlasti.

Srebrenička enklava bila je mala oaza bošnjačke slobode gdje su spas od sigurne smrti potražili i Bošnjaci iz okolnih općina : Bratunac, Zvornik, Vlasenica, Rogatica, Han Pijesak i Višegrad. Oko 50.000 ljudi živjelo je na veoma malom prostoru, jer su Srbi okupirali veliki dio teritorije srebreničke općine. Glad je bila svakodnevna pojava koja je odnijela mnogo ljudskih života. Srbi su sprječavali svaki dolazak humanitarne pomoći. Pripadnici Armije BiH iz Srebrenice morali su pokušavati osloboditi okupirana bošnjačka mjesta kako bi došli do nove hrane i većeg životnog prostora. Uz bošnjačke vojnike išao je izgladnjeli narod s torbama, kako bi donijeli malo hrane svojoj porodici. Srebrenički torbari su još jedan dokaz srpskog cinizma i njihove genocidne politike. Ljudi su morali često puta žrtvovati i vlastiti život da bi

prehranili sebe i obitelj. G.Duijzings piše kako su torbari bili dokaz Srbima da nejma nevinih Bošnjaka, jer su oni navodno skrnavili leševe srpskih boraca (str.180). O mučenjima, ubijanjima i skrnavljenju leševa bošnjačkih građana oba pola i svih životnih uzrasta od strane Srba mogli bi se tomovi knjiga napisati. O tome G.Duijzings ne piše. Autor očito žmiri ili živi u mraku kada nije u stanju raspoznati i razlučiti srpski fašizam od osnovnog ljudskog prava na život.

Na str.183 je podnaslov: 'Muslimani ugrožavaju Bratunac'. To sve govori o autoru. Kako će Bošnjaci ugrožavati Bratunac u kojem su bili apsolutna većina stanovništva, u kojem su doživjeli masakr i iz kojeg su protjerani. Adekvatan podnaslov trebao bi glasiti: 'Bošnjaci oslobađaju Bratunac'.

Još jedna fotografija sedam grobova srpskih žrtava iz osobne kolekcije G.Duijzings-a (str.184). Gdje su fotografije 10.000 bošnjačkih žrtava srpskog fašizma? Za vrijeme srpske vojne agresije stradalo je najmanje 10.000 osoba s područja srebreničke enklave. Najnoviji statistički podaci govore da je na srebreničkoj enklavi stradalo preko 12.000 Bošnjaka, oba spola i svih životnih uzrasta. Samo poslije drugog pada Srebrenice (11-07-1995) život je izgubilo preko 8000 ljudi. Slike 'scena iz pakla' kako ih nazivaju neutralni i objektivni historičari ili novinari obišle su i užasavale cijeli svijet. Po šumama i potocima od Srebrenice do Tuzle još uvijek se mogu naći razbacane bošnjačke kosti. Poznate su lokacije desetina velikih masovnih stratišta, gdje je na hiljade strijeljano Bošnjaka.

Na sreću po historiju, nova pokoljenja i budućnost bilo je dosta neutralnih i objektivnih autora koji su to opisali i dokumentirali. Da se pitao G.Duijzings on bi to vjerovatno prečutao, znajući da se desilo ono samo što je zapisano. Srećom nije tako, desilo se ono što G.Duijzings nije zapisao ili fotografisao i to ostaje u historiji. Više godina pisana i iščekivana knjiga već je pala u zaborav. Historijski falsifikati žive veoma kratko.

Amstelveen, oktobar 2002

IZVADITE LICNU KARTU U SREBRENICI

APEL NACELNIKA SREBRENICE A. MALKICA

Postovani sugradjani, Srebrenčani u dijaspori!

Obraćam Vam se s ciljem da Vas pozovem da i pored formalnog statusa stanovnika opštine Srebrenica postanete i stvarni stanovnik nase opštine iako Vi to, ustvari nikada niste ni prestajali biti.

Vi koji ste uspjeli izbjeći genocid koji je napravljen na teritoriji nase opštine i živite na svim meridijanima ove planete pomozite glasanjem onima koji trebaju Vašu pomoć.

Svjedoci ste, u posljednje vrijeme velikih pritisaka na opštinsko rukovodstvo pa čak i građane a sve zbog legalnih zahtjeva da se Srebrenica dobije poseban status. Naime, nakon najnovije presude Međunarodnog Suda Pravde u Hagu, jasno je utvrđeno da su genocid u Srebrenici napravile institucije (Vojska i policija RS) entiteta kojem Srebrenica danas pripada. Najmanje što Srebrenica treba i zaslužuje jeste da ne bude u RS. Sadasnje rukovodstvo opštine je odlučno da uz Vašu i podršku drugih osiguramo Srebrenici posaban status. Da su nase namjere ozbiljne

i legitimne pokazali su i posljednji događaji. Medjunarodna zajednica se zainteresovala za desavanja u nasoj opštini pa je iz tog razloga imenovala i posebnog izaslanika, americkog diplomatu Kliforda Bonda.

S druge strane, rukovodstvo i političari RS čini sve kako bi nas spriječilo u našoj namjeri. Namjera im je da na slijedecim opštinskim izborima koji se održavaju u jesen 2008 godine, onemoguće našu izbornu pobjedu i time otupe naše namjere.

Naime, naša opština je jedina u RS gdje je nacelnik Bošnjak i gdje probosanske Stranke; SDA, S BiH i SDP imaju većinu odbornika u opštinskoj Skupštini.

Da bismo nastavili nase aktivnosti na povratku i rekonstrukciji te uspostavi povjerenja kao i dobijanja posebnog statusa u okviru drzave Bosne i Hercegovine, potrebno je da nas u tome podržite.

Na koji način Vi mozete tome doprinijeti?

To mozete učiniti ako izadjete na izbore u jesen iduce godine i date podrsku snagama koje se bore za ravnopravnost, mir, suživot i toleranciju, prava povratnika kao i sva druga osobna i kolektivna prava.

Da biste glasali na idućim izborima MORATE izvaditi licnu kartu u MUP Srebrenica. Zato je potrebno da najkasnije ovog ljeta ili do kraja ove godine izvadite licnu kartu u Srebrenici i na taj način se po principu automatizma upisete na biracki spisak u nasoj opštini. Od kada su uvedene nove CIPS licne karte princip je slijedeci: svako glasa u opštini u kojoj je izvadio licnu kartu.

Svi oni koji eventualno imaju imovinu u nekom drugom gradu BiH npr. Sarajevu ili Tuzli, nista ih ne spriječava da se odjave iz tih mjesta i ponovo prijave u svoje staro mjesto boravka u Srebrenici. Njihova imovinska prava u Sarajevu, Tuzli itd. su zagantovana.

Takodje Vasa djeca koja su napunila 18 godina, Vase supruge/muzevi koju nisu porijekolom iz Srebrenice, imaju pravo da izvade licne karte u Srebrenici i na taj način dobiju pravo glasa.

Ukoliko zelite saznati vise informacija o nasoj opštini preporucujemo vam www.srebrenica-opstina.org. Preko te stranice ćemo vas obavjestavati o svemu aktuelnom.

NE PROPUSTITE OVO LJETO DA IZVADITE LICNU KARTU U SVOM GRADU!

S postovanjem,

Abdurahman Malkic, nacelnik općine Srebrenica
+387 65 881 183 nacelnik@srebrenica-opstina.org

Ramo Dautbašić, zamjenik Načelnika
+387 65 881 182 znacelnik@srebrenica-opstina.org

Srebrenica, 15 maj 2007 g

SKUPSTINA PLATFORME BiH U HELMONDU PREZENTACIJA ZRELOSTI BH ZAJEDNICE U HOLANDIJI

Mujo Midzic

SUMIRANI REZULTATI U PROTEKLE DVIJE GODINE

*Organizaciju i ulogu domacina skupstine uspješno je obavio Sarajlija **Damir Ibrovic**, vijećnik grada Helmonda ispred PvdA. U vijećničkoj sali gradske kuće u Helmondu delegati i gosti Platforme osjecali su se vrlo ugodno.*

Na skupstini Platforme zajednice udruženja i građana BiH u Holandiji koja je održana 14. aprila 2007. godine u Helmondu rukovodstvo je podnijelo izvještaj o dvogodišnjem radu, a izvršen je i izbor nove uprave kao i predsjednika. Prisutni su se podsjetili i na jubilej - desetogodišnjicu od osnivanja ove krovne organizacije dijaspore BiH u Holandiji. Bilo je to 1997. g. u Utrechtu uz prisustvo desetak klubova i udruženja BiH građana.

U lijepoj dvorani, u kojoj se inače okupljaju članovi helmondskog gradskog vijeća, o realizovanim aktivnostima govorio je predsjednik Dzevad Kuric, osvrćući se posebno na oblike djelovanja kojima se pokušao olaksati život dijaspore u Holandiji. "Platforma", kao krovna organizacija, okuplja dvadeset i pet udruženja i klubova, i djeluje u skladu sa Zakonom o manjinama u Holandiji. Za protekle dvije godine uprava i predsjednik uspjeli su animirati brojne ljude iz dijaspore da se uključe u rad, a pritom su uvijek imali u vidu i značaj dobre i adekvatne saradnje sa Ambasadom BiH. Među najveće uspjehe mogu se ubrojati akcije na okupljanju i formiranju organizacije Mladih-BiH u okviru "Platforme", Biznis kluba i posebno Naucnog i umjetničkog kluba NAUK. Odgovarajuća pažnja posvećivana je i saradnji i učesku u aktivnostima Svjetskog saveza dijaspore, kulturnim i sportskim akcijama u saradnji sa bh. klubovima i udruženjima, djelovanju prema određenim aktuelnim pitanjima statusa i odnosa sa holandskim i bosansko-hercegovačkim vlastima, kao i reagovanja na pojedina politička zbivanja u Holandiji i BiH, pogotovo kada su izbjeglice u pitanju i njihov još uvijek nerijesen status. "Platforma" se, na primjer, oglasavala sa izrazima protesta povodom dodjele priznanja holandskim vojnicima koji su boravili u Srebrenici za vrijeme rata, povodom presude Međunarodnog suda pravde u Den Haagu, neadekvatnom nazivanju Bosnjaka u holandskim medijima itd. Puna pažnja se posvećuje dostojanstvenom i redovnom obilježavanju 11. jula (dana pada Srebrenice) u Den Haagu a i sire.

Nakon izvještaja koji je podnio predsjednik Kuric, izvještaje su podnijeli i mladi o svojim aktivnostima, predsjednica Naucnog kluba "Nauk", predstavnik u Glavnom odboru Svjetskog saveza dijaspore BiH, te predstavnik Bosnian Professional Networka (BPN). U ime mladih govorila je predsjednica Almedina Ademovic, tek formiranog "Nauka" - Elma Durmisevic, GO

Svjetskog saveza dijaspore - Admira Fazlic i "Networka" - Samir Mesic. Svi su oni istakli da postoji veliki potencijal u ljudima da se angazuju za dobrobit BiH, ali pocetni entuzijizam mora se odrzavati i kordinirati na adekvatan nacin.

Izvjestaj je podnio i blagajnik "Platforme" Elvedin Kodzaka koji je upoznao clanove skupstine o stanju financija u organizaciji. "Svoje aktivnosti clanovi samofinanciraju, a na racunu se trenutno nalazi 1.187 eura, koje smo dobili od nasih udruzenja i klubova" - istakao je Kodzaka.

Sa posebnom paznjom saslusan je i Fahrudin Congo, clan uprave, koji je govorio o angazovanju nasih ljudi u Holandiji kako bi se pripomoglo otvaranje "Muzeja odbrane Sarajeva". Za te svrhe od holandskih institucija dobijeno je 15.000 eura. Muzej ce biti otvoren 2008. godine, a 7.000 eura vec je upuceno na ziro racun buduceg muzeja.

Svi podnijeti izvjestaji jednoglasno su usvojeni od strane prisutnih, a zatim se preslo i na izbor novog predsjednika, kao i clanova uprave. Za predsjednika, za period od dvije godine, izabran je Sefkija Hadziarapovic (koji je bio clan uprave i potpredsjednik), a za clanove uprave izabrani su: Admira Fazlic, Fahrudin Congo, Elvedin Kodzaga, Avdija Avdic, Natasa Savic, Nijaz Alijagic, Dzemil Vejzovic i Mersad Ribic. Po ranijoj odredbi "Platforme" clanovi uprave po funkciji su i predsjednici Mladih-BiH, Biznis kluba, a od sada i Nacucnog kluba i po sopstvenom zahtjevu predstavnik BPN-a. Na ovaj nacin je sada rukovodstvo Platforme brojno i strukturalno znatno ojacano, tako da se u narednom periodu mogu ocekivati jos bolji rezultati rada.

Nakon izbora rad skupstine nastavio se obracanjem prisutnih koji su iznosili nove prijedloge kako bi se obogatio sadrzaj rada "Platforme", ali i pohvalio dosadasnji. Gospodin Fehim Bektasevic pohvalio je rad dosadasnjeg rukovodstva i naglasio: "Ljudi se okupljaju oko velikih ideja, a mislim da je i stvaranje "Platforme" jedna od takvih. Bosna i Hercegovina mora biti zemlja znanja, a ne zemlja oranja i kopanja" - naglasio je Bektasevic.

Gospodja Naida Ribic je prezentirala prisutnima ideju o mogucnosti organizovanja putovanja biciklima do Srebrenice u toku ljetnih mjeseci, uz odgovarajuce sponzorstvo ovog poduhvata. Skupstina je prihvatila ovu ideju, ali je zakljuceno da se sa realizacijom zapocne iduce godine i sve dobro razradi sa upravom "Platforme". Organizaciju bi volonterski vodila agncija "K.I.A." iz Brede.

Gospodin Besim Ibisevic clan uprave "ZEG"-a iz Amsterdama (organizacija koja okuplja udruzenja i klubove dijaspore porijeklom iz Juzne Evrope) podsjetio je prisutne na istoriju formiranja "Platforme", a naglasio je i zadatke koji se (jos uvijek) trajno trebaju realizovati. I on je bio jedan od osnivaca "Platforme", a kako je istako: "Dijaspora mora insistirati da se sazna prava istina o ratu u BiH. Mora se djelovati i govoriti da je izvrsena agresija na BiH i da je stvaranje Republike Srpske posljedica te agresije. Sve to treba isticati na zvanicnim skupovima kako bi se posljedice agresije anulirale u buducnosti".

Na skupstini je bilo i pitanja u vezi sa izborom predstavnika Platforme BiH u organizaciju Lize. "Platforma" je predlozila da to bude clan uprave Fahrudin Congo, ali Lize smatra da ima konacnu rijec u izboru predstavnika i ignorise opravdane zahtjeve "Platforme", sto je nedopustivo. Skupstina je jednoglasno podrzala gospodina Congu, a ukoliko pravne instance

ospore ovaj izbor treba do daljnjeg i prekinuti saradnju sa Lize. Skupstini se obratio i predstavnik ove juznoevropske organizacije, gospodin Boudewijn Sitrop i obecao da ce se nastali spor na obostrano zadovoljstvo i razrijesiti.

Na kraju rada skupstine novoizabrani predsjednik Sefkija Hadziarapovic, inace predstavnik udruzenja iz Eindhovena, zahvalio se dosadasnjem predsjedniku na vrlo uspjesnom radu u protekle dvije godine i u ime uprave urucio gospodinu Kuricu prigodan poklon. Ovom prilikom gospodin Kuric je urucio i dva toma knjige doktora Smaila Cekica "Agresija na Republiku BiH" predstavnicima udruzenja "Most" iz Assena u znak priznanja za brojne aktivnosti koje su oni realizovali u proslosti.

Zakljucujuci sjednicu u kasnim popodnevnim satima, godpodin Sefkija Hadziarapovic pozvao je predsjednike udruzenja i klubova bosansko-hercegovacke dijaspore da u buducnosti jos cvrsce saradjuju i uspjesno dovedu do zavrsetka mnogobrojne zapocete projekte. Biranim rijecima zahvalio se i na angazovanju dosadasnjim clanovima uprave i posebno, jos jednom, predsjedniku Dzevadu Kuricu na trudu da se ova organizacija konstituise na zdravim osnovama.

GOVOR magistra nauka FEHIMA BEGTASEVICA

Mr.sci. Fehim Begtasevic

Magistar Fehim Begtasevic je bio ministar poljoprivrede u vladi Ante Markovica. To je covjek koji vec godinama aktivno promovise najvise vrijednosti bh. kulture u Holandiji i cija se rijec u Platformi Bosne i Hercegovine u Holandiji slusa i slijedi.

Veliko mi je zadovoljstvo i cast ucestvovati u radu skupstine Platforme zajednice organizacija i istaknutih gradjana BiH u Holandiji, koja ove godine obiljezava desetogodisnjicu osnivanja. Nemjerljivi su doprinosi koje je Platforma u ovom periodu ostvarila. Svjestan sam vrijednosti potencijala clanova Bosanske zajednice u Holandiji, medjutim, vaznost i ozbiljnost zadataka koji su pred nama zahtjevaju stalno traganje za jos vecim zalaganjem i rezultatima da bi zadovoljili potrebe nase dijaspore u Holandiji.

Slobodan sam primijetiti da se ovdje ljudi udružuju oko velikih ideja, ciljeva i vrijednosti.

Jedna od njih, i kao vrijednost i kao cilj, je ova nasa "Platforma" i one organizacije koje su iznjedrene pod njenim pokroviteljstvom. Tu prevashodno mislim na Organizaciju Mladih BiH, Naucni klub NAUK, koji ce pomoci da zemlja Bosna bude ono sto zasluuje, zemlja znanja a ne samo kopanja i oranja.

Ja sam duboko ubijedjen da ce zemlja Bosna biti ono sto je nekad bila: utociste dobra i dobrote, zemlja vrijednosti koja Evropi ima sta ponuditi. To budi nadu da ce se nasa zajednicka zelja ispuniti i da ce Evropa puno jasnije postati domovina nasih zajednickih vrijednosti.

Primjecujem da danas ovdje dominira mladost, mladost koja zraci znanjem, svjezim idejama, mladost bez kompleksa, evropski i svjetski orijentisana. Danas su to poliglotti i ljudi koji su ovladali svim metodama modene elektronske komunikacije, afirmisani i cijenjeni u zemlji "lala i kanala", kako bi rekao pjesnik, i sire.

Moja pruka mladima je: Na vrh idite! Neka vam to bude dosta da bi znali ko ste i sta vam dolikuje. Vasa teznja ka najvisem obavezuje na najbolje. Vasa iskrenost zasluuje nase povjerenje. Osjetljivost koju pokazujete je dostojna zastite. Pred vama je zivot, let a ne gmizanje. Budimo svi zajedno Bosna i Hercegovina, svojim djelom i svojim zivotom! Sve ucinite da zivot ima smisla, a ne da samo tece, jer niko vam zivot otkriti nece. Ucite, radite, citajte, slusajte, otkrit ce vam se samo !

Nazalost, jedan broj nasih prijatelja, veterana, nosioca aktivnosti u bosanskim udruzenjima i Platformi napustio nas je. Hvala im za sve ucinjeno. Ostavili su lijep trag na putu kojim su posli. U Bosni na jednoj hair cesmi uklesana je krasna misao: "Voda otice, kamen ostaje". Za sve dobro uradjeno u Platformi i sire pljescemo Dzevadu, Beciru, Feridu, Sefkiji, Elvedinu, Fahriji, Admiri, Mersadu, Damiru.....

SASTANAK BOSNIAN PROFESSIONAL NETWORKA U BIRMINGHEMU

Četvrti sastanak Bosnian Professional Networka (BPN) održan je u Birminghamu 23. juna 2007. godine u Birmigham u Velikoj Britaniji, Sastanak je organizovan u suradnji sa BH UK Networkom na adresi: **Bosnian House**, 36 Medley Road, Greet, Birmingham B11 2NL. Prva tri sastanka su održana u Den Hagu (Holandija), Duseldorfu (Njemacka) i Bernu (Svicarska).

Bosnian Professional Network je zamisljena kao platforma koja služi kao jedna vrsta interface-a za virtualno okupljanje visoko i akademski obrazovanih studenata tj. profesionalaca porijeklom iz Bosne i Hercegovine i prijatelja BiH, bez obzira na nacionalnu pripadnost i religijsko opredjeljenje. Cilj BPN-a je da poveže bh. profesionalce i njihove prijatelje, tj. osobe koje su se na neki od sljedecih nacina dokazale da su jako uspješne u svojoj struci:

- u posjedu visokog Bs.C ili akademskog Ms.C obrazovanja (tehnicke i prirodne nauke, ekonomija, pravo, management),
- doktori nauka (Ph. D),
- zaposleni u multinacionalnim kompanijama i
- uspješni biznismeni.

Mladi bh. strucnjaci razlicitih profila na sastanku BPN-a u Birminghamu

Ciljevi BPN-a su da okupi bh. profesionalce virtualno preko BPN portala. Sa ovim uvezivanjem bh. profesionalaca oformila bi se tehnokratska platforma globalnog karaktera koja bi:

- plasirala i promovirala ideje, projekte i inicijative na najvisem tehnickom i poslovnom nivou,
- omogucavala medjusobno uvezivanje profesionalaca bh. porijekla,
- lobirala u svjetskim multinacionalnim kompanijama,
- regrutirala mlade bosanske talente u velike multinacionalne kompanije,
- pruzala strucne usluge bh. preduzecima i
- organizovala konferencije, simpozijume i workshopove.

Kontakt adresa BPN je:

Bosnian Professional Network

Address: Laan van Meerdervoort 84-36, 2517 AP Den Haag, The Netherlands

Tel +31 70 447 2915

Internet <http://www.bpn.ba>

REAKCIJA BPN NA NEKOREKTNO INFORMISANJE U FINANCIEEL DAGBLADU

Ajdin Causevic, ekonomista, inace sekretar Bosnian Professional Networka, reagovao je na pisanje gospodje Truijen na njen clanak "Bosna se bori za clanstvo u EU" i "Ekonomija u Bosni raste uprkos politickoj nestabilnosti" u Financieel Dagbladu od 17 aprila 2007, gdje Bosnjake naziva Muslimanima

Postovana gospodjo Truijen,

Sa velikim interesovanjem sam jutros (17 aprila 2007) citao u Financieel Dagbladu Vas clanak "Bosna se hrve za clanstvo u Evropskoj zajednici" i "Bosanka ekonomija raste uprkos politicke nestabilnosti" na strani 7, gdje Vi bosansku politicku i ekonomsku situaciju izlazete na konkretnom primjeru piva "Nektar".

U jednom izvanrednom clanku jasno dajete sadasnju situaciju.

Kao sto vam je vjerovatno poznato **Bosna ima problem imidza i to ne samo zbog rata nego i zbog pogresnog predstavljanja od strane medjunarodnih medija. Tako i vi u vasem clanku neprekidno govorite o Srbima, Hrvatima i Muslimanima a ne o Srbima, Hrvatima i Bosnjacima** (religijski neutralno ime naroda koji ima Islam kao vjeru) ili Pravoslavcima, Katolicima i Muslimanima. Dakle, sta Vi zapravo ovdje cinite jeste da dva naroda nazivate njihovim religijsko-neutralnim imenom ali ne i treci narod. To je pogresno, neodgovorno i nedosljedno i sto je jos znacajnije to donosi ogromnu stetu ovoj zemlji. Kako, nadam se da to ne moram u ovo vrijeme islamofobije objasnjavati nekome ko radi za Financieel Dagblad.

Ovdje mozete naci nazive razlicitih naroda u Bosni i pripadajucih religija.

Hrvati su Katolici

Srbi su Pravoslavci

Bosnjaci su Muslimani

Svi zajedno su **Bosanci**

Ovim vas molim da ubuduce precizno izvjestavate ako se radi o Bosni, njenom stanovnistvu i imenima narodima koji ga cine. Na taj nacin cete sigurno doprinijeti poboljsanju imidza ove divne zemlje.

Na kraju zelim da Vam se zahvalim na pisanju o Bosni u tako prestiznom listu i zelim da Vas ohrabrim da to sto cesce ubuduce cinite.

Sa prijateljskim pozdravom,
Ajdin Causevic

Tekst pisma na holandskom:

Sent: Tuesday, April 17, 2007 2:08 PM

Subject: Uw artikel " Bosnië worstelt zich naar Europees lidmaatschap" en "Economie van Bosnië blijft groeien ondanks politieke instabiliteit"

Geachte mevrouw Truijen,

Met heel veel belangstelling las ik deze ochtend (17-04-2007) in Financieel Dagblad uw artikel " Bosnië worstelt zich naar Europees lidmaatschap" en "Economie van Bosnië blijft groeien ondanks politieke instabiliteit" pag.7 waarin u Bosnische politieke en economische situatie uitlegt aan de hand van een concreet voorbeeld "Nektar"bier. Een uitstekend artikel waarin u duidelijk aangeeft hoe de situatie op dit moment is.

Zoals u wellicht weet, kampt Bosnië met een imago probleem en dan niet zo zeer vanwege oorlog maar ook vanwege verkeerde weergave die door internationale media naar buiten wordt gebracht. Zo heeft u in uw artikel voortdurend over Serviërs, Kroaten en MOSLIMS maar niet over Serviërs, Kroaten en Bosnjaken (de religie neutrale benaming van de groep die Islam als geloof hanteert) of Orthodoxen, Katholieken en Moslims. Dus wat u hier eigenlijk doet, is twee bevolkingsgroepen op hun religie-neutrale benaming noemen en derde juist niet. Dat is verkeerd, onverantwoord en inconsequent maar belangrijker nog dat brengt een enorme schade aan dit land toe. Hoe, dat hoeft ik in deze tijden van islamofobie, aan iemand die bij FD werkt, denk ik niet uit te leggen.

Hieronder ziet u de benamingen van verschillende bevolkingsgroepen in Bosnië en geloof waarbij ze horen.

Kroaten zijn Katholieken	
Serviërs zijn Orthodoxen	Samen zijn ze allemaal Bosniërs
Bosnjaken zijn Moslims	

Ik zou u bij deze willen verzoeken om voortaan als het over Bosnië, haar bevolking en benamingen die daarbij horen gaat, juiste verslaggeving te doen. Op die manier zult u zeker bijdragen leveren aan imagoverbetering van dit prachtig land.

Tenslotte wil ik u bedanken voor het schrijven over Bosnië in een dagblad met zo veel exposure en wil u aanmoedigen dit zovaak mogelijk te doen.

Met vriendelijke groet,

Ajdin Causevic
Commercieel Econoom

KULTURA

CELOVIC IZLAGAO U AMSTERDAMU

U poslovnim prostorijama FNP-KOEM u Amsterdamu (sindikalna organizacija koja okuplja preko 40 hiljada clanova-umjetnika u Holandiji) otvorena je izlozba likovnih radova troje umjetnika-izbjeglica. Izlozba je postavljena u saradnji sa udruzenjem AIDA (Assotiation Internationale de Defense des Artisten), a svoje radove predstavili su umjetnici Abousleiman iz Libana, Nail Celovic iz BiH i Persheng Warzadegan iz Irana.

Nail Celovic se predstavio sa preko 40 radova, uglavnom ulja na platnu, a medju njima nasle su se i slike velikog formata i iz najnovijeg ciklusa. Celovic je zavrrio likovnu akademiju u Sarajevu polovinom osamdesetih godina proslog vijeka a sa porodicom zivi i stvara u Voorburgu od 1993. godine gdje je donesen vihorom ratnih zbivanja u Bosni i Hercegovini.

U prisustvu umjetnika 17. juna o izlozenim radovima govorilo je nekoliko predstavnika FNP i AIDA-e vrlo pohvalno, dok su o svojim radovima i idejama koje ih vode dok stvaraju prisutnima govorili i umjetnici Celovic i Abousleiman.

M.Midzic

SAH

BIH SAHISTI DRUGI U REGIJI

Trecu godinu za redom sahisti Sahovskog kluba BiH iz Amsterdama osvajaju drugo mjesto u takmicenju pod nazivom "Schaakolympiade voor bedrijven". Takmicenje je okoncano krajem marta. Na ovoj jedinstvenoj "radnickoj olimpijadi" Jovo Ceko bio je najbolji i njegovo ime urezano je u prelazni pehar koji se dodjeljuje pojedincima.

Medju 13 ekipa prvi su bili sahisti IBM-a sa 22 poena, Sahovski klub BiH je osvojio 21,5 poena, a ING banka 20 poena. Olimpijada se igrala u 7 kola na 4 table, a po igracu se igralo 20 minuta. Na prvoj tabli nastupao je Jovo Ceko, na drugoj Zijo Becic, trecoj Murat Musabegovic i, povremeno, Fadil Camic, a na cetvrtoj Senad Kustura. Ove godine kapiten Zijad bio je drugi. Zijadov sin Said, samo da podsjetimo, bio je prvi 2005. i 2006. g., sto dovoljno govori o kvalitetu igraca koji se okupljaju u ovom sahovskom klubu. Olimpijada velikih preduzeca i banaka igra se vec dvadesetak godina, a Sahovski klub BiH u ovom takmicenju uzima ucesca vec desetak godina i to izuzetno uspjesno.

Da ovi sahisti, porijeklom uglavnom iz Bosne i Hercegovina, uživaju ugled u Amsterdamu govori i činjenica da su na korištenje dobili adekvatne prostorije za potrebe kluba. Klub je otvoren i za sve zainteresovane iz dijaspore, a osim petkom, od polovine marta, sahisti se tamo okupljaju i subotom i nedjeljom.

Kapiten Zijo Becic, a prema dogovoru sa odgovornim u opštini kojoj pripada i prostorija, bice radno angazovan tri dana u klubu kao domar. Ovim cinom pokusace se prosiriti i neke aktivnosti kluba, jer je zatvaranjem prostorija Udruzenja BiH u Amsterdamu mogucnost okupljanja dijaspore skoro potpuno onemogucena. Sta ce biti dalje sa Udruzenjem, ostaje da se vidi nakon sto se donese odluka sudskih organa u postupku koji se vodi protiv predsjednika Fadila Camica.

M.M.

BOSANCI PRVI NA FUDBALSKOM TURNIRU

Na prvom turniru u malom fudbalu u organizaciji Udruzenja zajednica porijeklom iz juznoevropskih zemalja ZEG-a u Amsterdamu ekipa Bosne i Hercegovine je osvojila prvo mjesto sa 11 poena. Druga je bila ekipa Srbije a treca Spanije sa po deset poena.

Ambiciozni fudbaleri Bosne i Hercegovine pobijedili su Portugal, Italiju i Tursku, a igrali su nerijeseno sa Spanijom i Srbijom. Postigli su ukupno 17 golova, dok su najteze porazili ekipu Portugala sa 7 : 1.

Predstavnici ZEG-a su pobjednickoj ekipi urucili vrijedan pehar, kao i drugo i treceplasiranoj ekipi. Utakmica se igrala pod krovom sportskog centra Slobodnog univerziteta u Amsterdamu uz prisustvo stotinjak gledalaca.

M.M.

17 juni 2007

NOVE PROSTORIJE ZA DIJASPORU U AMSTERDAMU

Pocetkom juna u Amsterdamu je omoguceno dijaspori Bosne i Hercegovine da se moze okupljati jednom nedjeljno i pod krovom udruzenja Wereldpand. Ova mogucnost moze se koristiti u narednih godinu dana. Svi koji zele da se druze u ove prostorije mogu doci svakog petka od 19 do 22 sati na Merkatorpleinu br. 17, gdje se uz besplatnu kafu i caj moze igrati sah, gledati TV program ili prisustvovati nekom od kulturno zabavnih programa koji ce biti sljedecih mjeseci.

U podzemnoj garazi u neposrednoj blizini udruzenja Wereldpand moze se parkirati i auto u trajanju od sat i po bez placanja, sto bi trebalo biti i odredjeni stimulans za posjete ljudi porijeklom iz Bosne i Hercegovine. Ako se zna da je sah klub bio i jedino mjesto gdje su se mogli okupljati zainteresovani u Amsterdamu onda je ova mogucnost tim i vrijednija.

Inicijativu za iznalazenje novih prostorija preuzeo je i realizovao clan uprave ZEG-a Besim Ibisevic. ZEG okuplja, kao sto je poznato, udruzenja i klubove zemalja juzne Evrope iz Amsterdama. Za prvo okupljanje prikazan je i DVD sa fotografijama iz istorije i savremenog zivota Bosne i Hercegovine u trajanju sat i po, autora Ibisevica.

Na pocetku godisnjih odmora u ovim prostorijama prikazace se i dva savremena bosanskohercegovačka filma.

M.M.

17. juni 2007

**Nasa nova stranica Naucni klub BiH <http://www.nauk.nl/>
Novi blogovi doktora nauka Ferida Cengica, veoma informativni, strucni i poucni (najznacajni dogadjaji u Holandiji, BiH i svijetu, nauci, medicini, jeziku, kulturi): <http://letholandez.blogger.ba;>
<http://sarajdoktor.blogger.ba> i <http://ocnidoktor.blogger.ba/>**

BH KONZULARNI DANI SVAKE POSLJEDNJE SUBOTE U MJESECU U AMBASADI BiH U DEN HAGU I U 2007.

Na sastanku sa ambasadorom BiH u Holandiji gospodinom Fuadom Sabetom 16. decembra 2006.

obavijesteni smo da ce se KONZULARNE USLUGE u Ambasadi BiH u Den Hagu i dalje pruzati gradjanima BiH u Holandiji svake posljednje subote u mjesecu.

Uprava Platforme BiH

Nasa Bosna

List gradjana BiH
Holandija

Izlazi kvartalno
Glavni urednik: Dz.Kuric
Clanovi redakcije:
M. Midzic
A. Fazlic

Dz.kuric@zonnet.nl
admirafazlic@gmail.com
www.bihplatform.nl

**ziro racun ABN.AMRO
br. 41.19.38.363**